

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

6. ČÍSLO / XXVII. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

10. ÚNORA 2019

Z obsahu:

**O Otčenáši -
„Abba, Otče!“**

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 16. ledna 2019,
Řím, aula Pavla VI.
- strana 2 -

Svatý Michal Cordero

Libor Rösner
- strana 4 -

**„Je-li někdo z vás
nemocen, ať zavolá kněze.“**

P. Andreas Hirsch FSSP
- strana 6 -

**Bůh koná také dnes
zázraky uzdravení**

Wolfgang Hödl
- strana 7 -

**Pocity umírajícího,
který byl bezstarostný
a málo myslel na smrt**

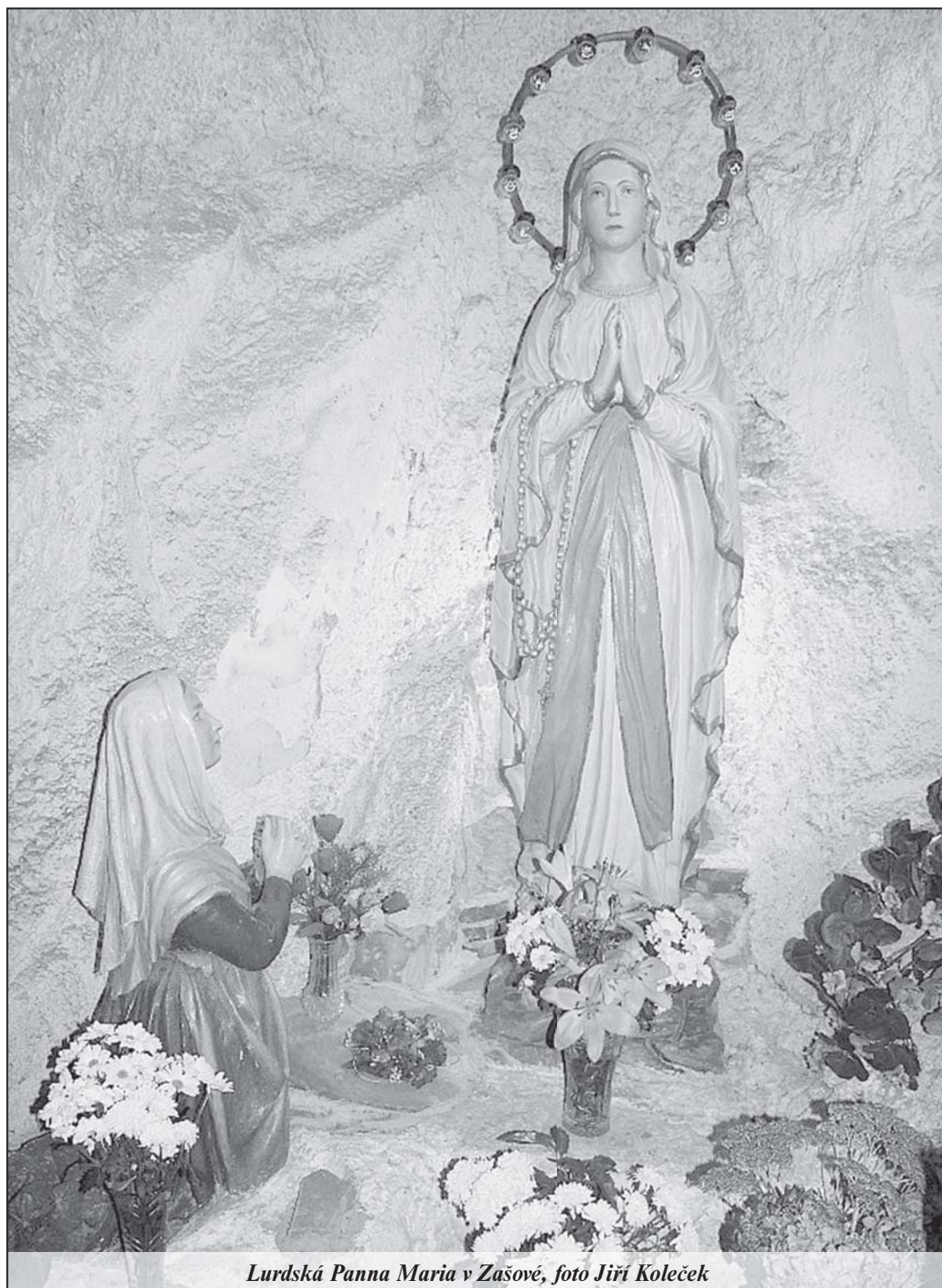
Sv. Alfons Maria z Liguori
- strana 9 -

**Vizionář: Tajemství zjevení
v Tre Fontane (42)**

Saverio Gaeta
- strana 11 -

**Slovo k naší Poslanecké
sněmovně Parlamentu ČR
Kardinál Dominik Duka
ke schválení**

komunistického návrhu
zákonu o zdanění
tzv. církevních restitucí
- strana 12 -

Lurdská Panna Maria v Zašové, foto Jiří Koleček

O Otčenáši – „Abba, Otče!“ (Řím 8,14-16)

Katecheze papeže Františka při generální audienci 16. ledna 2019, Řím, aula Pavla VI.

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Pokračujeme v katechezích o Otčenáši. Začneme dnes poznámkou, že v Novém zákoně se tato modlitba jako by chtěla dobrot podstaty a soustřeďuje se dokonce do jediného slova: *Abba, Otče*.

Slyšeli jsme, co napsal svatý Pavel v listě Římanům: „Nedostali jste přece ducha otroctví, že byste museli zase znova žít ve strachu. Dostali jste však ducha těch, kdo byli přijati za vlastní, a proto může-

me volat: »Abba, Otče!« (8,15) A Galaťanům apoštol říká: „A protože jste synové, poslal nám Bůh do srdce Ducha svého Syna, Ducha, který volá: »Abba, Otče!« (Gal 4,6) Dvakrát se objevuje stejná invokace, v níž je kondenzována veškerá novost evangelia. Křesťan, který poznal Ježíše a naslouchal jeho kázání, nepovažuje už Boha za tyрана, kterého je třeba se obávat, nemá z něho strach, nýbrž srdcem vnímá kvetoucí důvěru v něho, může rozmlouvat se Stvořitelem a oslovovat jej

„Otče“. Tento výraz je pro křesťany natolik důležitý, že se uchoval netknutý ve své původní formě: „Abba“.

Zřídka se v Novém zákoně vyskytují aramejské výrazy nepeložené do řečtiny. Musíme si představit, že v těchto aramejských slovech zůstal jakoby „záznam“ samotného Ježíšova hlasu. Respektují Ježíšův dialekt. Hned v prvních slovech „Otče náš“ se nachází radikální novost křesťanské modlitby.

Pokračování na str. 8

Je naše srdce šťastné? Ne-li, pak zřejmě dostatečně netouží po Bohu. Protože – slovy svatého Michala Cordera (str. 4-5) – srdce je šťastné vždy, když touží po Bohu. „Ale já přece toužím po Bohu,“ řeknou mnozí. A přesto nejsi šťastný? Pak je něco, co tvoji touhu narušuje. Stačí jen maličké zrunko pýchy... nepatrná touha tvého ega nechat si pověstný milimetr pro sebe. Nenápadný počátek (v lepším případě pozůstatek) cesty k velkému neštěstí: vzdálení se od Boha. Když se cele odevzdávám Bohu, tak to má znamenat opravdu „celý a zcela“. Ale lidská přirozenost je oslabena dědičným hříchem, a tak vznikají v našem životě ony „milimetry“. Nedá se nic dělat – víme o tom, tak můžeme bojovat, a musíme tak činit celý život, všichni. Lepší to nebude, vždyť ďábel pokouší stále, a zvláště když se nám zdá, že je náš duchovní život zdravý. Může to sice znamenat hlubokou Boží přítomnost v našem životě, ale také je nanejvýš nutné být o to více ve střehu, protože právě tehdy lze očekávat ty největší ďáblovy útoky. Neboť, jak dobře víme, čím blíže jsme Bohu, tím více se ďábel snaží vyrvat nás z Boží náruče. Ale jsme-li skutečně na cestě k pravému štěstí a toužíme po Bohu, pak můžeme být vděční za Boží milost, s níž spolupracujeme a která z nás činí to, co jsme – slovy apoštola Pavla z dnešního druhého čtení.

Editorial

Ovšem Boží milosti se můžeme zpro-nevěřit, a pak je to pro nás velmi bolestné. Naše duše strádá, je nešťastná, nemocná. A může být ještě hůře... Strádá-li duše, strádá i tělo, protože tvoří nerozdílnou jednotu. Nemoc těla je pak pro každého člověka velkou duchovní výzvou. Dává mu totiž příležitost nahlédnout do hloubi svého nitra a z toho vychází vědomí vlastní nedostatečnosti. A i když si ji člověk nechce připustit, přece jen jeho sebejistota je tatam. A je na každém jednotlivci, kterou cestou se vydá, zda správně pochopí, kudy dál k pravému štěstí. Z lidského pohledu v nemoci lze jen těžko hledat štěstí, avšak s pohledem na Ježíšův kříž se vše mění. Je to příležitost pochopit, že chvilkové štěstí není zárukou věčného štěstí a že ono věčné štěstí nutně musí člověka přesahovat. Kdyby tomu tak nebylo, stěží bychom vysvětlili všeobecnou lidskou touhu po něčem, čeho nelze snadno dosáhnout, ale přece podvědomě po tom všichni touží. My křesťané známe odpověď na tuto touhu, a tak i nemoc může pro nás být lépe snesitelná, protože nemusíme bloudit a hledat, ale o to více se můžeme přimknout k Trojjedinému Bohu, do jehož nebeského království se pozemskou poutí usilujeme navrátit. Proto nikoho nepřekvapí,

když Dr. Wolfgang Hödl říká, že existují objektivní doklady, že lékaři, kteří se modlí se svými pacienty, případně za své pacienty, dosahují lepších výsledků ve svém působení. A je škoda, že se tak málo doceňují zázraky Ježíšova uzdravení lidského těla. (str. 7-8)

Zajedeme-li se svatým Alfonsem Marií z Liguori (str. 9-11) na hlubinu a nahlédneme do věčnosti, možná se i zalekneme, jak málo času můžeme mít pro změnu života a pro opuštění marných, ba i hříšných skutků a všeho zlého, pro nastoupení cesty dobra, vedoucí bezpečně ke spáse. Nejde o to, strašit, ale opravdu si uvědomit, že ďábel existuje a jde mu o jediné: získat co nejvíce lidských duší pro sebe, a to jakýmkoliv prostředky. Mezi ně patří také naše laxnost v duchovních věcech, opomíjení Boha, ponechávání si svého „milimetru“...

Proto se v těchto dnech spojme v modlitbách a duchovním úsilí s nemocnými a vyprošujme jim nejen tělesné uzdravení, je-li ve shodě s Boží vůlí, ale především milost duchovního pokroku, jehož důsledkem bude plné přijetí Trojjediného Boha a definitivní přimknutí se k němu. Šance k tomu skrze nemoc je obrovská. A můžeme zcela výjimečně získat i něco pro sebe, protože být v přítomnosti nemocného je duchovní nabídka i pro zdravé zúčastněné. A jsme-li sami nemocní, využijme příležitosti, nemusí se opakovat...

Daniel Dehner

Tvé místo je dnes na břehu jezera uprostřed zástupu, který se tlačí na Pána. Oni všichni vyšli ze svých domovů, zanechali práce, starostí i zálib, aby *slyšeli slovo Boží*. Není to snad to nejmoudřejší, co můžeš udělat?

Pro tak četné posluchače potřebuje Ježíš kazatelnu. Rozhodl se pro jednu z ry-

bářských lodí. Proč si vybral právě Šimonu? Aby se tak přiblížil k tomu, kterého si vyvolil mezi všemi. Zatím jej žádá jen o zapůjčení jeho bárky. Pro každého, kdo mu vyjde vstříc v malých věcech, má však připravenou další, větší nabídku. Vzpomeň si na to, kdykoliv máš přinést docela nenápadnou oběť. Buď připraven dát Ježíši k dispozici cokoli z toho, co jsi a co máš. Může to být klíčem k milosti, která má pro tebe rozhodující význam.

Zamysli se, jak podivuhodné cesty Pán volí, aby se sblížil s těmi, které si podle věčného úradku vyvolil. Celý ten zástup přišel z daleka za Ježíšem. Ale Pán sám přišel za Šimonem a jeho druhy. Blahoslavený rybář, který mu dnes poskytne velkodušně nejen loď, ale i svůj čas a všechnu pozornost. Přitom nemá tušení, že Ježíš k němu přišel, aby tak započal dlouhodobou přípravu na jeho budoucí poslání. Šimon dnes pozná, co to znamená *uvěřit Ježíšovu slovu*.

Kázání skončilo, zástup se rozchází, ale Ježíš se nemá k odchodu. Naopak, dává Šimonovi nečekaný pokyn: *Zajed' na hlubinu a spustte síť k lovu*. Má to být snaha vynahradit pohostinným rybářům ušlý zisk? Dlouhou praxí ověřená zkušenost Šimonovi napovídá, že to bude zbytečná práce. Ale *když se celou noc marně namáhali*, Ježíš s nimi ještě nebyl. Právě v tom se situace zásadně změnila. Pracovat s Ježíšem a *na Ježíšovo slovo* nikdy neznamená pokoušet se o nemožné. Šimon uposlechl, a v době nejméně vhodné k rybolovu *zahrnují tolik ryb, že se síť trhájí*. Pomoz rybářům dopravit ke břehu ten zázračný náklad.

Ačkoliv by se měli ze svého úlovku upřímně radovat, místo radosti se jich zmocnil úžas a bázeň. Ten, který s takovou úctou a důvěrou uvěřil Ježíši a *na jeho slovo spustil síť*, jako první ze všech vyja-

druje své nejhlubší pocity. Celý ten obrovský a nečekaný zisk probouzí v Šimonovi ohromující vědomí, že si nejen nezaslouží být takto obdarován, ale necítí se hoden ani prodlévat ve společnosti tohoto Mistra. *Běda mně, vždyť jsem člověk nečistých rtů, a krále, Pána jsem viděl vlastníma očima!* Pane, kdo jsi ty a kdo jsem já? Tak jak je ucá-

kaný a ušpiněný od ryb, padá Šimon Ježíši k nohám, aby mu vzdal božskou poctu: *„Odejdi ode mne, neboť jsem člověk hříšný.“*

Ulož si tu scénu hluboko do srdce, abys nikdy nezapomínal myslet především upřímně na svou ubohost a hříšnost, kdykoliv se přibližuješ k božskému Mistru. To, že tu stojí před tebou Nejvyšší a Nejsvětější jako pouhý člověk, je hodno mnohem většího úžasu, než pohled na loď, které se potápějí pod nákladem ryb. Ten, před jehož božskou tváří se ustavičně *vznášejí serafové a jeden ke druhému volá: „Svatý, svatý je Pán zástupů!“*, moci své nekonečné lásky vstupuje na zem, aby se mohla tak zblízka setkávat Boží svatost s tvou hříšností. Když Bůh zahluje svou vznešenost a slávu do lidské slabosti, nesnižuje se k tobě proto, aby tím povzbuzoval tvou troufalost, nýbrž aby ti zblízka ukázal, jak máš v sobě uskutečnit jeho podobu. Proto učinil největší zázrak všemohoucnosti, aby jeho božská svatost byla pro tebe takřka hmatatelná v podobě lidských ctností. Bez tohoto vědomí a bez projevu nejhlubší a nejpokornější úcty nemůžeš Ježíše opravdu milovat.

Připoj se k Šimonovi, který se na kolenu klaní Pánu. Prosí ho, aby odešel, ale ty víš, co Šimon ještě netuší: že nic tak Ježíše nepřitahuje k člověku jako jeho upřímné a pokorné vyznání vlastní slabosti a neschopnosti. Tento zkušený rybář právě uvízl v Pánově síti. Právě v okamžiku životního úlovku bez váhání *opouští všechno a jde za Ježíšem*. Chápeš to? Ještě dříve, než uslyší Horské kázání, přijímá bezvýhradně radikalismus jeho poselství. Na tomto místě, kde se dnes setkávají poprvé, po opakovaném rybolovu učiní ho Pán za tři roky nejvyšším *rybářem lidí*, aby pak o Letnicích *spustil síť*.

Děkuj Pánu, že i ty patříš mezi to množství, které jeho síť zahrnuje. Ale

Zajed' na hlubinu

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Nechali všeho a šli za ním.

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 6,1–2a.3–8

Toho roku, kdy zemřel král Uzijáh, viděl jsem sedět Pána na vysokém a vznešeném trůnu, lem jeho roucha naplňoval svatyni. Nad ním stáli serafové.

Jeden volal na druhého: „Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů, celá země je plná jeho slávy.“ Čepy prahů se chvěly tímto voláním a dům se naplnil dýmem. Tu jsem zvolal: „Běda mně, je se mnou konec! Vždyť jsem člověk nečistých rtů, mezi lidem nečistých rtů bydlím, a Krále, Hospodina zástupů, jsem viděl svými očima!“

Tu ke mně přiletěl jeden ze serafů, v ruce měl rozžhavený kámen, který vzal kleštěmi z oltáře. Tím se dotkl mých úst a řekl: „Hle, dotklo se to tvých úst, zmizela tvá nepravost, bude smyt tvůj hřích!“ Pak jsem slyšel hlas Páně, jak praví: „Koho mám poslat, kdo nám půjde?“ Řekl jsem: „Zde jsem, mne pošli!“

2. čtení – 1 Kor 15,1–11

Chci vám, bratři, vyložit radostnou zvěst, kterou jsem vám už hlásal. Vy jste ji přijali a jste v tom pevní. Ona vás vede ke spáse, když se jí držíte přesně tak, jak jsem vám to kázal; jinak jste uvěřili nadarmo.

Vyučil jsem vás především v tom, co jsem sám přijal, že Kristus umřel ve shodě s Písmem za naše hříchy; že byl pohřben a že vstal z mrtvých třetího dne ve shodě s Písmem; že se ukázal Petrovi a potom Dvanácti. Pak se zjevil více než

Dokončení na str. 5

nebyla by to pravda, kdybys víru přijal jen povrchně. Uvěř jako Šimon pevně v Ježíšovo slovo. Radostná zvěst tě vede ke spáse, když se jí držíš přesně. Dobře mu naslouchej. Pán stále potřebuje rybáře. Protože žeň je tak velká a dělníků málo⁽¹⁾, stále vyzývá a prosí: „Koho mám poslat, kdo půjde?“ Dodej si odvahy k jasné odpovědi: „Zde jsem, mne pošli!“ Neboj se zajet na hlubinu. A je dobré, když přitom nikdy nezapomínáš, jak jsi slabý a hříšný. Pak se můžeš spolehnout, že Pán v tobě dokončí, co započal⁽²⁾.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Lk 10,2; ⁽²⁾ srov. Ž 138,8

Svatý Michal Cordero

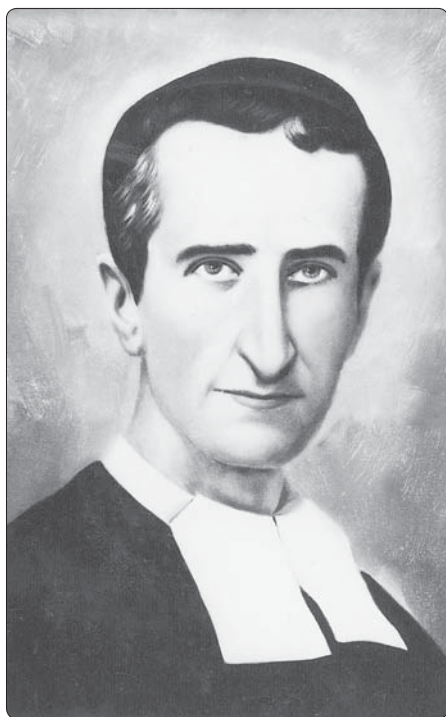
Také Ekvádor vydal světu světce, a to vskutku znamenitého. Jmenoval se původně František (Francisco), znám je ovšem pod svým řeholním jménem Michal (Miguel). V Ekvádoru je pokládán za národního hrdinu, a když zpráva o jeho smrti v dalekém Španělsku dorazila do této jihoamerické země, vyhlásila tamní vláda státní smutek.

Světlo světa spatřil v slunném městě Cuenca v Ekvádoru dne 7. listopadu 1854. Navzdory pobytu pod neustále zářícím sluncem k němu musel přicházet i lékař. Narodil se totiž se zdeformovanými chodidly, kvůli tomu začal chodit až jako pětiletý. Potíže s nohama ho pak provázely celý život. Ve svých 9 letech pak František vstoupil do nově otevřené školy, kterou v jeho rodném městě zřídili bratři křesťanských škol neboli školští bratři. Do té doby se vzdělával doma, podstatnou část výuky tvořilo seznamování se s životopisy světců. V dětské duši malého Františka se záhy zrodila touha stát se rovněž svatým. Došel k závěru, že nejspíše si tento sen splní jako školský bratr. Tak ho spiritualita a celkové zaměření kongregace založené sv. Janem de la Salle (1651–1719) chytily u srdce, tak mu imponovala atmosféra ve škole i vztahy mezi bratřimi. I proto už ve 13 letech poprosil František rodiče o svolení, aby se mohl stát jedním z bratří.

Opakovalo se to, co lze pozorovat u řady jiných světců a čeho jsme kolikrát svědky i dnes: rodiče sice byli praktikujícími katolíky, ovšem synovu budoucnost si představovali jinak – měla odpovídat společenskému postavení rodiny. Být obyčejným bratrem v nějaké kongregaci rozhodně těmto představám neodpovídalo. Něco jiného by ovšem bylo, kdyby se stal diecézním knězem a v budoucnu třeba i váženým prelátem. Proto svého syna přemluvili, aby vstoupil do nižšího diecézního semináře. Za několik měsíců ho ale měli doma zpátky – Františkovi se v semináři povážlivě zhoršilo zdraví, proto byl poslán domů s doporučením, aby se nejprve dal do pořádku a pak aby se případně na vlastní riziko vrátil.

Pobyt pod rodnou střechou mladému pacientovi svědčil náramně. Jeho stav se rychle zlepšil, takže otec mohl za nějaký čas v klidu služebně odcestovat do peruánské Limy, aniž by se musel bát o Františkovo

zdraví. Když se vrátil, syna už doma nezastal. Ten totiž využil jeho nepřítomnosti a obměkčil svou matku, aby kývla na jeho rozhodnutí stát se školským bratrem. Sice se jej znovu snažila přesvědčit, aby dal přednost diecéznímu kněžství, jenže Františkova touha byla natolik silná, že si

Svatý Michal Cordero

ji nenechal vzít. Utéct ke školským bratřím ale nemohl, jako nedospělému by mu musel svolení k tomu dát otec. Matčino srdce nedokázalo odmítat stálé prosby dítěte volajícího po štěstí a povolilo. Cordero starší na dálku souhlasil s manželčíným rozhodnutím, byť s výhradami, a tak mohl 24. března 1868 František konečně obléct vysněný hábit školských bratří a také přijmout nové jméno – Michal.

Ještě však neměl vyhráno. Jeho otec „oprášil“ starou nechuť k tomuto synovu rozhodnutí. Protože ale Michal už složil sliby, byla otcova pravomoc v tomto směru omezená. Zbývala mu naděje, že se mu podaří šikovnými kličkami zatlačit na pro-

vinciála, případně přesvědčit syna s připomenutím jeho synovské povinnosti vůči rodičům, počítaje v to v první řadě poslušnost. Pisemně tedy požádal provinciála, aby Františka-Michala poslal okamžitě zpět domů. Provinciál se snažil všemožně taktizovat, až sám Michal usedl k psacímu stolu a napsal závazné prohlášení: „Prohlašuji před Bohem všemohoucím, že jsem skálopevně přesvědčen o svém povolání v řeholi bratří křesťanských škol a že nikde jinde bych nebyl na svém místě.“

Michal Cordero nebyl synem jen tak někoho, jeho otec Francisco Febres Cordero byl významným politickým aktivistou, takže není divu, že se o Michalově vytrvalém boji za povolání brzy mluvilo i v nejvyšších kruzích, aktivně se o tento případ zajímali ekvádorskí biskupové a nunciatus; přece jen šlo o pozoruhodnou záležitost, která svou dlouhodobostí (trvalo to šest let) předčila jiné známé osobní zápasy mladých lidí o podobu své budoucnosti.

Po šesti letech došlo k obratu, jehož zápletku by si těžko mohl vymyslet sebelepší scénarista. Z nějakých důvodů byl zatčen blízký přítel Michalova otce. Ten se v potřebě svému příteli pomoci pokoušel a po dlouhé době kontaktoval svého syna s prosbou, aby se přimluvil u prezidenta země, velkého příznivce díla školských bratří, za přítelovo propuštění. Pro hlavu ekvádorského státu šlo o nečekanou příležitost stát se přímým aktérem osobní rodinné historie, kterou zpozdválí sám bedlivě sledoval. Vyšel Michalově žádosti vstříc, a tak tentokrát k psacímu stolu zasedl Francisco Febres a zjhlý napsal: „Můj nejdražší synu. Jsem nesmírně rád, že Tvá intervence přinesla kýžený výsledek. Přijmi mé požehnání. Otcovo požehnání přináší vždy radost, i kdyby byl sebehříšnějším člověkem. Dávám Ti své požehnání z celého svého otcovského srdce.“

Tento dopis už psal do Quita, kam byl br. Michal po roce noviciátu přeložen. V ekvádorské metropoli strávil 40 let, během nichž si získal nehynoucí slávu, a to nejen doma, ale i za hranicemi.

Vyučoval na škole vedené školskými bratry a i mezi těmito vyhlášenými mistry ve vzdělávání dětí vynikal svými mimořádnými pedagogickými schopnostmi. Dokázal jako nikdo jiný získávat dětské duše pro Krista, stejně jako mnohé z dospělých, s nimiž prostřednictvím svých

žáků přicházel do styku. „*Srdce je bohaté, když je šťastné, a je šťastné vždy, když touží po Bohu,*“ měl ve zvyku říkat.

Při pedagogických úspěších bratra Michala Cordera nešlo v žádném případě jen o profesionální výkonnost, veledůležitou roli zde sehrával lidský faktor, který v případě „*Hermana Miguela*“ – bratra Michala v očích ostatních lidí nesl znaky svatosti. Nežádá se stávalo, že mu svou úctu dávali okázale najevo, což pochopitelně snášel s velkými rozpaky. O Kristu zkrátka nesvědčil jen slovy, ale i svým životem, svými skutky, svou všeobjímající a odzbrojující láskou.

„*Hermano Miguel*“ se však neomezoval výhradně na učitelskou činnost. Postupně se vypracoval na předního znalce španělštiny, sepsal několik učebnic, které byly obratem zavedeny do všech ekvádorských škol, ba dokonce i do škol v jiných španělsky hovořících zemích. Nadto překládal teologické spisy, sestavil katechismus a psal básně, rovněž vysoce hodnocené. „*Umělci a spisovatelé jsou vždy hrdí, když jejich učitelé byli velcí mistři. Říkávají: »Byl jsem jeho žákem.« Můj mistr a vzor jsi Ty, Ježíši,*“ říkával.

Z obyčejného školského bratra se stala kulturní autorita celé země, k níž vzhlíželi úplně všichni, jeho jméno se stalo pojmem nejen v Jižní Americe. Ekvádorská *Akademie jazyka a literatury* mu nabídla místo ve svých řadách, záhy ji napodobily akademické instituce jiných států, včetně Španělska či Francie. Vzdor velkému pracovnímu nasazení a mnoha jiným činnostem si ponechával možnost „*získávat živé svatostánky pro Krista*“, jak říkával připravě děti k prvnímu svatému přijímání. Jeden takový „*živý svatostánek*“ se jmenoval Carlos Maria de la Torre – po letech se stal quitským arcibiskupem a prvním ekvádorským kardinálem.

V roce 1907 byl Michal Cordero vyslán na „*starý kontinent*“. Tři roky předtím zkonfiskovala zednářská francouzská vláda školským bratrům majetek a je samotné vyhostila za hranice země. Bratr Michal se jim měl v jejich novém sídle v Lembecqu nedaleko Bruselu stát morální oporou a také člověkem, který je výukou španělštiny a duchovním vedením připraví na působení v misiích. Michalovu chatrnému zdraví však tento přesun neprospěl, po třech letech se proto musel odebrat do španělské-

ho Premià de Mar, kde měli bratři křesťanských škol noviciát. Zde měl formovat své příští spolubratry. Jak v Belgii, tak ve Španělsku mu spolubratři i věřící projevovali podobnou úctu jako v Ekvádoru.

Školští bratři však neměli jen přátele, nýbrž i nepřátele. Ti proti nim, jakož i proti celé církvi vystupovali podobně otevřeně jako v sousední Francii. Začalo přituhovat, množily se útoky na kněze a řeholníky i prosté věřící, a když se situace v noviciátě v Premià de Mar stávala neúnosnou, usoudili představení začátkem roku 1910, že bude lepší aspoň načas opustit pozice a hledat útočiště na bezpečnějším místě. Těžce strádající Michal Cordero vyrazil na bolavých nohou taktéž. Před odchodem odevzdal svůj osud Bohorodičce a s Nejsvětější svátostí ukrytou ve svém ranci se belhal do Bonanovy.

Zde koncem ledna už tak dost neduživého bratra Michala sklátila bronchitida, k níž se záhy přidal i těžký zápal plic. Tušil, že konec je blízko, proto se na něj začal svědomitě připravovat. Dne 7. února přijal svátost pomazání nemocných a záhy nato i Eucharistii. Ještě předtím poprosil všechny okolo, aby mu odpustili jeho pro-

vinění, a o dva dny později, 9. února 1910, „*jeho břímě dopadlo na váhy Spravedlivého*“, užijeme-li slov Jana Čepa. Ekvádorská vláda v reakci na zprávu o jeho úmrtí vyhlásila státní smutek.

Pohřben byl ve Španělsku, avšak tlak z Ekvádoru na převoz jeho ostatků byl tak silný, že v roce 1936 došlo k jejich převezení do Quita a následnému uložení na předměstí Magdalena. Rakev na místo posledního odpočinku otce Michala doprovázel každý, kdo v Ekvádoru byl jen něco málo znamenal – církevní i političtí představitelé, zástupci kultury i armády, ale také statisíce prostých věřících...

Ani poté úcta k zemřelému „*Hermanu Miguelovi*“ nepolevovala. Poutě k jeho hrobu se stávaly masovou záležitostí. V roce 1945 byla na jeho počest vydána speciální edice známek, o devět let později – u příležitosti 100 let od jeho narození – mu vláda v Quitu postavila velký pomník z bronzu a mramoru, a když byl v roce 1977 papežem Pavlem VI. beatifikován, radost Ekvádorců neznala mezí. Reakce na jeho svatořečení 21. října 1984 Janem Pavlem II. pak už těžko snese nějaký přírůstek...

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

pětí stům bratří najednou – většina z nich dosud žije, někteří však už zesnuli. Potom se zjevil Jakubovi, pak všem apoštolům. A po všech jako poslední jsem ho uviděl i já, nedochůdče.

Ano, já jsem nejnepatrnější z apoštolů; nejsem ani hoden, abych byl nazýván apoštolem, protože jsem pronásledoval Boží církev. Ale Boží milostí jsem to, co jsem, a jeho milost, kterou mi udělil, nezůstala ležet ladem. Ano, pracoval jsem do únavy daleko více než všichni ostatní. Vlastně ne já, nýbrž Boží milost se mnou. Ale ať už já, nebo oni: tak to kážeme a tak jste v to uvěřili.

Evangelium - Lk 5,1-11

Když Ježíš stál u Genezaretského jezera, lidé se na něho tlačili, aby slyšeli Boží slovo. Tu spatřil u břehu stát dvě lodě. Rybáři z nich vystoupili a prali síť. Vstoupil na jednu z těch lodí, která patřila Šimonovi,

a požádal ho, aby trochu odrazil od břehu. Posadil se a z lodí učil zástupy.

Když přestal mluvit, řekl Šimonovi: „Zajed' na hlubinu a spusťte síť k lovení!“ Šimon mu odpověděl: „Mistře, celou noc jsme se lopotili, a nic jsme nechytili. Ale na tvé slovo spustím síť.“ Když to udělali, zahrnuli veliké množství ryb, že se jim síť téměř trhaly. Dali znamení společníkům v druhé lodi, aby jim přišli na pomoc, a ti přijeli. Naplnili obě lodě, až se potápěly.

Když to Šimon Petr viděl, padl Ježíšovi k nohám a řekl: „Pane, odejdi ode mě: jsem člověk hříšný!“ Zmocnil se ho totiž úžas – a také všech jeho společníků – nad tím lovením ryb, které chytily; stejně i Zebedeových synů Jakuba a Jana, kteří byli Šimonovými druhy. Ježíš řekl Šimonovi: „Neboj se! Od nynějška budeš lovit lidi.“ Přirazili s loďmi k zemi, nechali všeho a šli za ním.

„Je-li někdo z vás nemocen, ať zavolá kněze.“ (srov. Jak 5,14)

Ježíšovo léčivé působení u nemocných zasahuje hlouběji, než aby jim jen navrátilo zdraví. Svým znamením a mocným činem se zjevuje jako Vykupitel a Bůh. Ježíš chce lidi osvobodit od jejich nejtěžších nemocí: od hříchů a vzdálení se od Boha. Současně nám Písmo svaté ukazuje, že právě spravedliví, jako je Ježíš a bohabojní lidé – například proroci, apoštolové a Matka Boží, musejí trpět. Oni trpí z lásky za vinu jiných, kteří jim svými hříchy přitěžují. V židovském myšlení byly hřích a nemoc úzce svázány. Někdo onemocní kvůli svým hříchům, jiní kvůli hříchům svých předků. Nikdo ať zde nehodí jako první kamelem, protože neznáme přesné souvislosti a všichni jsme hříšníci. Všichni trpíme následky dědičného hříchu, svých vlastních hříchů a hříchů jiných lidí. Zde nelepšíme nic obžalobami, což jsou také hřích, nýbrž tím, že se budeme s milostí a pomocí Boží sami snažit a zlepšovat.

Ježíš nám neslibil ráj na zemi, nýbrž věčný život u Otce, čehož dosáhneme následováním kříže. On nás při tom ale nenechá samotné, nýbrž přešel nás příkladem. Pán nás provází svojí milostí a svátostmi. Ježíš posílá k lidem apoštolů. Apoštolové hlásají obrácení, pomazávají nemocné olejem a uzdravují je (Mk 6,12n). Tak je tomu jistě také v souvislosti s kázáním o obrácení, které v sobě zahrnuje vnitřní uzdravení. Biskupové a kněží jsou následovníci apoštolů a mají stejné úkoly. V Jakubově listu (5,14) je to zřetelně popsáno: těžce nemocní mají povolati presbytera, to je kněze. Ten se nad nimi modlí a maže je olejem. Pán chce nemocné zachránit, napřímit, stejně jako jim odpustit hříchy. Záchranou se myslí v Novém zákoně vedle ochrany před časnou smrtí také ochrana před smrtí věčnou. Napřímení znamená v těžké nemoci posílení Bohem. Protože Ježíš Kristus po svém zmrtvýchvstání ustanovil zpověď jako svátost odpuštění hříchů (Jan 20,22n), uděluje se tato svátost před pomazáním nemocných, když je to u nemocného možné. Jestliže není, pak se „musí“ svatá zpověď vykonat, až se dotyčnému daří lépe, aby své hříchy vyznal a přijal ty mnohé milosti, které mu Bůh chce dát.

Krátký popis svátostného pomazání nemocných z Jakubova dopisu teď podrobněji vysvětlíme. V pozadí za tím stojí tisíciletá praxe katolické církve, založené Ježíšem Kristem povoláním apoštolů a sesláním Ducha Svatého o Letnicích.

Platně uděluji svátost pomazání nemocných jenom biskupové a kněží. Jáhnové a laici nemohou udělit platně pomazání nemocných. Protikladné názory a zvyklosti působí vždycky zmatek a právem jsou církví přísně odmítány. To slouží ochraně nemocných, aby nebyli klamáni. Zavolejte proto včas kněze, aby nemocný mohl vykonat také ještě svatou zpověď.

Příjemci svátosti pomazání jsou těžce nemocní lidé. Nemá se příliš dlouho čekat, než se kněz zavolá. Je však důležité, aby se jednalo o těžkou nemoc, která uvádí pacienta do nebezpečí života. Papežové a biskupové odmítají právem bohoslužby udělení pomazání na poutních místech, v nemocnicích a starobincích, kde se uděluje svátost všem bez přezkoumá-

ní. Omezení udělování na bezprostřední hodinu smrti se odvozuje od františkánského teologa sv. Bonaventury a Dunse Scota. Tato praxe byla podpořena koncilem v Tridentu. Na 2. vatikánském koncilu bylo vysloveně ještě jednou zdůrazněno, že svátost pomazání nemocných se má udělit těžce nemocným věřícím a ve sporných případech se nemá čekat. Samozřejmě se smí a musí svátost udělovat také umírajícím. Vlastní svátostí umírajících je svatě přijímání, svatý pokrm na cestu [viaticum – pozn. red.]. Ideálem je tato následnost: zpověď, pomazání nemocných a svatě přijímání.

Pro platnost svátosti pomazání nemocných je nezbytný biskupem posvěcený olej, který smí v případě nouze posvětit sám kněz.

Účinky pomazání nemocných jsou rozmanité. Hlavním je vroucné spojení s trpícím Kristem, který nás zachránil před věčnou smrtí. Přijímáním svátosti dostává nemocný útěchu a především milost. Těžká nemoc vždycky ohrožuje na životě. Ohledně odpuštění hříchů naznačeného v Jakubově dopisu musíme přesně rozlišovat. Už jsme zdůraznili, že před udělením pomazání nemocných se má podle možnosti vykonat svatá zpověď. Proto by se mělo znovu zdůraznit, že se nemá otálet se zavoláním kněze. Udělení pomazání nemocných může podpořit také tělesné uzdravení, nebo zdraví lze dokonce znovu nabýt. Člověk je jednota těla a duše. Tento účinek však nemusí nastat vždycky – hlavním je zaměřit se na Ježíše Krista a věčný život u něho. To je nakonec cílem nás všech a obsahem našeho života – láska k Bohu a k bližním, kterou máme žít slovy a ještě více skutky. Bez pomoci a milosti Pána to pro nás není možné. Důvěřujeme v něho a prosíme ho vždycky o jeho milost.

Doprovázení a ošetřování těžce nemocných a umírajících je dílem milosrdenství. Proto opakují pokaždé s milujícím a radostným srdcem: Buďte k sobě dobří navzájem. Tak následujeme našeho Pána a Boha Ježíše Krista, jeho Matku Marii a svatě.

Z Der Fels 11/2017 přeložil -mp-
(Redakčně upraveno)

„Je někdo z vás nemocný? Ať si zavolá představené církevní obce a ti ať se nad ním modlí a mažou ho olejem ve jménu Páně; modlitba spojená s vírou zachrání nemocného, Pán ho pozdvihne, a jestliže se dopustil hříchů, bude mu odpuštěno.“ (Jak 5,14–15).
(*Katechismus katolické církve*, 1526)

* * *

„Cílem svátosti pomazání nemocných je udělit zvláštní milost křesťanu, který zakouší těžkosti v důsledku těžké nemoci nebo stáří.“ (KKC, 1527)

* * *

„Vhodný okamžik k přijetí svátého pomazání nadchází, když se věřící začíná dostávat do nebezpečí smrti pro nemoc nebo pro stáří.“ (KKC, 1528)

* * *

„Křesťan může přijmout svatě pomazání, kdykoliv těžce onemocní, a stejně tak po prvním přijetí, kdykoliv se nemoc zhorší.“ (KKC, 1529)

Bůh koná také dnes zázraky uzdravení

Je obdivuhodné, co všechno dnes lékařská věda dokáže. A když nedokáže, tak poprosíme. Když to nepomůže, tak to neškodí. Vždyť Bůh dal svým učedníkům příkaz, aby léčili. Tento dar je třeba znovu objevit, jak vyzývá jeden lékař.

O hližím se na čtyřicet let svého lékařského působení. Od roku 1981 jsem šťastně ženatý se svojí ženou Marlies. Jsa ovlivněn rodiči – otec byl lékař, matka učitelka – začal jsem už brzy v rámci svého povolání pořádat přednášky, nejprve na čistě lékařská témata. Můj impulzivní charakter vedl k rostoucímu zatížení v povolání, které vedlo po skončení studia dětí, navzdory mému předsevzetí konečně méně pracovat a navzdory opakovanému varování mojí ženy, nevyhnutelně k přepracování a zničení mého zdraví.

Od Boha jsem se hříšně odloučil, ne dbal jeho nejdříve tichých a později i hlasitějších znamení a hrál jsem se na slunci svých odborných úspěchů. Bůh, přesahující všechno lidské pomýšlení, zasáhl v roce 2008 hromem do mého života: diagnóza rakovina prostaty, operace, jenom tři dny v nemocnici (!), neochvějně pokračování v práci – v pohledu nazpět nepochopitelně.

Pokračování nádorového onemocnění navzdory lékům proti rakovině vyžadovalo v roce 2010 intenzivní ozařování trvající měsíc, což mi nebránilo v tom, abych denně nepracoval, místo abych přemýšlel, co mi On chce říci. Ozařování neodstranilo rakovinu, vedlo spíše k těžkým poškozením, včetně krvácivému zánětu střeva.

V roce 2012 došlo k akutnímu odvozu do nemocnice, přímo z ordinace (!) kvůli značné ztrátě krve. Na příští den byla stanovena operace k zavedení umělého vývodu střeva bez možnosti zpětné operace.

V noci předtím jsem se modlil s pohledem na Ukřižovaného v nemocniční kapli: Ať mě mine tento kalich! Bůh musel mne odbojného přinutit předstoupit před svoji tvář.

Moje žena vyvolala modlitební řetězec. Když operatér chtěl příští den ráno přistoupit k operaci, krvácení se zastavilo. Bylo to vyslyšení modliteb?

Krvácení se brzy obnovilo. Dnes vím, že Ježíš by mě nemohl jinak donutit ke kázni. Několik měsíců mě vozili denně sanitkou ke speciálnímu ošetření na kli-

niku, dostával jsem stále krevní konzervy. Moje žena objednala pouť k Matce Boží do Fatimy. Odmítl jsem, umřít bych mohl také doma. Marlies ale na tom trvala, neustále se modlila, já jsem dostal před odletem dvě krevní konzervy.

Wolfgang Hödl

Matka Boží musela přimluvu přijmout, protože od té doby jsem už žádnou konzervu nepotřeboval. Sice jsem začal připravovat jako poděkování první přednášku o lékařsky nevysvětlitelných uzdraveních, ale začal jsem znovu se svojí lékařskou praxí, pohrdaje už tak výraznými Božími znameními. Teprve když se v roce 2014 dostavila velmi bolestivá poškození následkem ozáření na močovém měchýři spojená s krvácením a když onemocněli a zemřeli na rakovinu známí, začal jsem chápat Boží znamení a vedení – buď vůle Tvá! – a dal jsem se jako lékař do služby hlásání především zázračných skutků Pána.

„Heiland“ (Spasitel) je odvozen od staroněmeckého slova „heilant“, což znamená uzdravovat. Uzdravující Ježíš stojí ve středu zájmu, protože pořádám tyto přednášky o uzdravování k větší slávě Boží, abych oslavoval Boha, jenom jeho. „Já jsem Hospodin, jenž tě uzdravuje.“ (Ex 15,26)

Ve Starém zákoně jsou nemoci a smrt následky viny a hříchu, konečně hříchu dědičného. Přesto se také zde ukazuje milosrdný Bůh tím, že nám dává naději na odpuštění hříchů a na uzdravení. V Žal-

mu 103 čteme: „Veleb Hospodina, má duše... nezapomínej na žádný z jeho dobrodiní... jenž ti odpouští všechny urážky, jenž tě léčí z každé nemoci.“

V Novém zákoně se zjevuje Bůh ve svém Synu Ježíši Kristu jako uzdravující Bůh na zemi. „Všichni, kdo měli nemocné postižené rozličnými chorobami, mu je při západu slunce přiváděli, on vkládal ruce na každého z nich a uzdravoval je.“ (Lk 4,40) Jednoznačné poukázání na to, jak důležité bylo pro Ježíše uzdravování nemocných, a jak si v následujícím objasníme, je důležité také v našich dnech.

Jak velmi bych si přál, aby v kázáních a církevní praxi byly zázraky Ježíšových uzdravení – které nejsou vůbec jenom symbolické, ale opravdu skutečné – odpovídajícím způsobem doceněny. Uzdravení se dnes považuje za primární úkol moderní medicíny – jaký základní omyl! Staří lékaři znali ještě rčení: „Medicus curat, Jesus sanat“ (lékař léčí, Ježíš uzdravuje). My lékaři jsme nástroji Božími, nic méně, ale také nic více!

Poslání moderní medicíny, práce vědců, lékařská věda jsou částí stvoření Božího, které ještě není ukončeno. Abychom si to ujasnili: Bez Božího působení by se nemohla vyléčit ani tak malá zranění, jako jsou odřeniny nebo řezné rány. Pak nastupuje uzdravovací proces Boží léčivou silou.

Zázračná uzdravení, která se udála skrze učedníky jako nástroje Ježíšovy, jsou nápadnými svědectvími této božské léčivé síly, jak dosvědčuje Písmo: „Cestou uviděl jednoho člověka od narození slepého. Jeho učedníci se ho zeptali: »Rabbi, kdo zhřešil, on, anebo jeho rodiče, že se narodil slepý?« Ježíš odpověděl: »Ani on, ani jeho rodiče nezhřešili, ale mají se na něm vyjevit Boží skutky.«“ (Jan 9,1–3) Jednoznačněji to nejde vyjádřit.

Zázračná uzdravení jsou tedy zjeveními živého Boha. Když sám Jan Křtitel, strádající v Herodově žaláři, zapochyboval o Ježíšově božství, dal mu Ježíš osobně na vědomí, že právě zázračná uzdravení jsou důkazy Boha: „Právě v té chvíli uzdravil mnoho lidí z nemoci, od neduhů,

od zlých duchů a navrátíl mnoha slepým zrak. Potom odpověděl poslům: »Jděte a vyprávějte Janovi, co jste viděli a slyšeli: slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni a hluchí slyší, mrtví vstávají, chudým se hlásá radostná zvěst.« (Lk 7,21-22)

Ježíš věděl, že jeho pozemské poslání skončí na Golgotě, požádal a zmocnil proto učedníky, aby pokračovali v jeho zvěstování slovem i činem (záračnými uzdraveními!) ... „Svolal Dvanáct a dal jim sílu a moc nade všemi zlými duchy a k léčení nemocí. A poslal je hlásat Boží království a uzdravovat.“ (Lk 9,1-2) „Oni pak vyšli a všude kázali a Pán působil s nimi a slovo dotvrzoval znamením, jež je doprovázela.“ (Mk 16,20)

Po staletí známe zázraky uzdravení. Svätý Augustin podává zprávu o 70 zá-

račných uzdraveních během dvou let, kdy byl biskupem v Hippo. Mnoho světců, abychom vyjmenovali Františka z Assisi, Antonína z Padovy, Ritu z Cascie ve středověku, Otce Pia ve 20. století, uzdravovalo za svého života a uzdravuje svoji přímluvou také dnes.

Ve svých přednáškách o uzdravení jsem vyprávěl o lékařsky a přírodovědecky nevysvětlitelných, ale jednoznačně dokazatelných uzdraveních z bezvýhodně pokročilých rakovinových onemocnění, o okamžitých uzdraveních z Parkinsonovy nemoci, z oslepnutí, o uzdraveních malého dítěte s těžkým onemocněním mozku atd. Zázraky v Lurdech jsou lékařsky analyzovány, zázraky uzdravení související s Janem Pavlem II. jsou známy, jsou to nepopíratelné důkazy pro to, že Ježíš léčí také dnes.

Lékařská zkoumání eucharistických zázraků z Lanciana a Lehnice jsou důkazy pro Ježíšovu přítomnost v těle a krvi v Nejsvětější Eucharistii. Právě v průběhu mešni oběti se stávají působivá uzdravení. Více víry, více důvěry, vytrvalá modlitba a zpověď s odpuštěním by mohly způsobit také dnes více záračných uzdravení. Existují objektivní doklady, že lékaři, kteří se modlí se svými pacienty, případně za své pacienty, dosahují lepších výsledků ve svém působení. Ježíšovo milosrdenství a léčivá moc jsou nepřetržitě, musíme se snažit o to, abychom je ve zvýšené míře využívali k dobru mnoha nemocných a trpících.

Z VISION 2000 - 4/2018 přeložil -mp

O autorovi: Dr. Wolfgang Hödl je lékař a pořádá přednášky na téma „Ježíš uzdravuje i dnes“, doma i v zahraničí.

O Otčenáši - „Abba, Otče!“

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

Nejde pouze o používání symbolu - v tomto případě postavy otce - ve spojení s tajemstvím Boha. Jde takřka o přecherpání celého Ježíšova světa do vlastního srdce. Pokud tak učiníme, můžeme se doopravdy modlit „Otče náš“. Říci „Abba“ je něco mnohem důvěrnějšího, jímavějšího než oslovit Boha pouze „Otče“. Proto kdosi navrhol přeložit toto původní aramejské slovo „Abba“ výrazem „Táto“ nebo „Tatínku“ a namísto „Otče náš“ říkat „Náš Táto, Tatínku“. Budeme říkat nadále „Otče náš“, ale v srdci jsme zvaní říkat „Tati“ a vztahovat se k Bohu jako dítě ke svému tatínkovi, kterému říká „tati“. Tyto výrazy totiž evokují cit, vřelost a něco, co nás uvádí do kontextu dětských let; obraz dítěte objímaného otcem, který zakouší ve vztahu k němu nekonečnou něhu. A proto, drazí bratři a sestry, abychom se modlili dobře, je zapotřebí dobrat se dětského srdce. Nikoli soběstačného srdce, tak není možné modlit se dobře, nýbrž jako dítě, které je v náručí svého otce, svého táty, svého tatínka.

Lépe nám však smysl tohoto slova přiblíží určitě evangelia. Co znamená toto slovo pro Ježíše? Otčenáš dostává smysl a náladu, pokud se jej naučíme modlit například z podobenství o milosrdném otci v 15. kapitole u Lukáše (15,11-32).

Představujme si tuto modlitbu pronášenou marnotratným synem poté, co zakušil objetí svého otce, který na něho dlouho čekal, nepřipomněl mu jeho neomalená slova a nyní mu jednoduše jen dává najevo, jak moc mu chyběl. Pak objevíme, jak tato slova ožijí a nabudou na síle. A ptejme se: Je možné, že Ty, Bože, znáš pouze lásku? Ty neznáš nenávisť? Ne - odpověděl by Bůh - znám pouze lásku. Kde je v Tobě pomsta, požadavek spravedlnosti, rozhořčení nad uraženou ctí? A Bůh by odpověděl: Já znám jenom lásku.

Ve způsobech jednání otce z onoho podobenství je něco, co velice připomíná smýšlení matky. Jsou to především matky, které omlouvají děti, kryjí je, nenaruší empatii k nim a neustále je mají rády, i když by si to už vůbec nezasloužily.

Stačí si vybavit pouze tento výraz - *Abba* - aby se rozvinula křesťanská modlitba. A svätý Pavel ve svých listech jde stejnou cestou, a jinak by to ani nešlo, protože je to cesta, které učil Ježíš. V tomto oslovení je síla, jež táhne celou zbyvající modlitbu.

Bůh tě hledá, i když ty jej nehleďš. Bůh tě má rád, i když jsi na něho zapomněl. Bůh v tobě rozeznává krásu, i když myslíš, žeš zbytečně promarnil všechny svoje talenty. Bůh není jenom otec, je ja-

ko matka, která svoje dítě nikdy nepřestane milovat.

Modlit se znamená pro křesťana jednoduše říci „Abba“, říci „Tatínku“, říci „Tati“, ale s dětskou důvěrou.

Může se stát, že se i my ocitneme na stezkách Bohu vzdálených, jako se to stalo marnotratnému synovi, anebo upadneme do samoty, která nám dá pocítit opuštěnost ve světě; anebo pochybíme a budeme ochromeni pocitem viny. V takových těžkých chvílích můžeme ještě najít sílu se modlit, když začneme oslovením „Otče“, avšak proneseným s nádechem dětské něhy: „Abba“, „Tatínku“. On před námi svoji tvář neskryje.

Pamatujte si dobře: možná v sobě někdo z vás nosí něco nepěkného, co neví, jak vyřešit, zahořklost, protože učinil to či ono... On svoji tvář neskryje. Neuzavře se do mlčení. Řekni mu „Otče“. On ti odpoví: Ty otce máš. - „Ano, ale já jsem delikvent...“ - Máš ale otce, který tě má rád! Řekni mu „Otče“, začni se tak modlit. A ve ztišení se nám dostane odpovědi, že nás nikdy neztratil z očí. - „Ale, otče, já jsem se dopustil toho a toho...“ - „Nikdy jsem tě neztratil z dohledu, všechno jsem viděl. Ale zůstal jsem vždycky tam, blízko tebe, věrný svoji lásce k tobě.“ - Taková bude odpověď. Nikdy nezapomeňte říkat „Otče“.

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán*

Pocity umírajícího, který byl bezstarostný a málo myslel na smrt

„Udělej pořizení o svém domě, protože zemřeš, nebudeš žít.“ (Iz 38,1)

I.

Představ si, jako bys byl u nemocného, kterému zbývá pár hodin života. Ubohý nemocný! Podívej se, jak je trápen bolestmi, mdlobami, stísněností na hrudi, nedostatkem dechu, pokrytý studeným potem a v bezvědomí, když necítí, neslyší a nemůže mluvit. Ale největší z jeho ubohosti je ta, že ačkoliv je blízký smrti, místo aby myslel na duši a přípravu na zúčtování pro věčnost, myslí jenom na lékaře a prostředky k zotavení nebo osvobození z těžkých bolestí. „Nic mu nestačí, myslí jen sám na sebe,“ říká svatý Vavřinec Justinian v řeči o umírajících. Alespoň by ho měli příbuzní nebo přátelé uvědomit o nebezpečnosti jeho situace, ve které se nachází. Ale ne, žádný z jeho příbuzných a přátel, ani jeden nemá odvahu upozornit ho na smrt a připomenout mu přijetí svatých svátostí. Každý se vyhýbá mu to říci, aby mu náhodou nepřivodil mrzutost. Můj Bože! Už od této chvíle Ti děkuji, že mi ve smrti prokážeš pomoc mých milých bratří z kongregace, jimž nebude záležet na ničem jiném než na mojí věčné spáse, a kteří mi všichni pomohou k dobré smrti.

Zatím, i když ho neupozornili na smrt, přece vidí nemocný svoji rodinu v neklidu, jak se shromáždění lékaři domlouvají, jaké přidat léky, jak často má které brát a v jaké síle je použít. Ubohý nemocný upadne do zmatku a strachu, při záchvatech bázně, výčitkách svědomí a na pochybách si řekne sám pro sebe: Kdož ví, jestli už nepřišel konec mých dnů? Jaký pocit bude teprve nemocný mít, když dostane zprávu o smrti: Vyříd' záležitosti se svým domem, protože zemřeš! Jaký zármutek ho zachvátí, až uslyší: Pane, vaše nemoc je smrtelná, musíte přijmout svaté svátosti, smířit se s Bohem a rozloučit se se světem. Rozloučit se se světem? S tímto domem, s tímto statkem, s těmito příbuznými, přáteli, se společnostmi, hrami, zábavami? Ano, se vším. Už přišel notář a sepisuje pozůstalost. Zanechávám to...,

zanechávám ono... A co si vezmu s sebou? Nic než nějaké ubohé hadry, které se za krátko rozloží spolu se mnou v hrobě.

Jakou trudnou mysl a zmatek způsobí umírajícímu slzy spolubydlících a mlčení přátel, kteří se v jeho přítomnosti neodvažují promluvit! Ale ještě větší bolesti mu způsobí výčitky svědomí, které bude v této bouři pociťovat kvůli roztěkanému způsobu života, když dostal tolik rad od duchovních otců, a učinil tolik předsevzetí, která buďto neprovedl, nebo je zase ponechal bez povšimnutí. Pak řekne: Ó já ubohý člověk! Dověděl jsem se toho tolik o Bohu, měl jsem tolik času, abych uvedl do pořádku svoje svědomí, a hle, už stojím před smrtí! Co mě to stálo, utíkat před každou příležitostí, oddělovat se od toho přátelství, abych se často zpovídal? A stálo by mě to mnoho, abych přesto učinil všechno, abych svoji duši, na které všechno záleží, zachránil. Ó kéž bych učinil to dobré rozhodnutí z tehdejší doby! Kéž bych pokračoval v tom dobrém, co jsem tenkrát započal! Jak spokojený bych teď byl! Ale neudělal jsem to a teď už na to nemám čas. – Pocity umírajícího, který za života zanedbával svědomí, jsou podobné pocitům těch zavržených, kteří v pekle svých hříchů litují, protože jsou příčinou jejich trýzně, ale bez užitku a bez naděje.

CHVÁLY A PROSBY

Pane, jaké pocity bolesti bych měl, kdyby mi někdo v tomto okamžiku přinesl zprávu o mojí blízké smrti? Děkuji Ti, že mi teď dáváš toto světlo a čas, abych šel do sebe. Ne, můj Bože, nechci Ti už utíkat. Dost, že Ty jdeš za mnou. Oprávněně bych se měl obávat, že mě opustíš, když Ti odporuji a neodávám se Tobě. Ty jsi mi dal srdce, abych Tě miloval, a já jsem ho tak špatně používal! Miloval jsem tvory a nikoliv Tebe, svého Stvořitele a Vykupitele, který jsi za mě vydal svůj život! Místo toho, abych Tě miloval, často jsem Tě urážel, obracel se k Tobě zády! Já jsem už věděl, že Ti každým hříchem přivodím velkou urážku, a přesto

jsem se toho dopustil! Můj Ježíši, lituji toho. Je mi toho z celého srdce líto, chci život změnit. Upouštím ode všech radostí světa, abych Tě miloval, abych Tobě, Bože moji duše, udělal radost. Ty jsi mi podal velké důkazy svojí lásky. Od této chvíle přijímám všechny nemoci, všechny kříže, pohrdání a urážky, které mi způsobí lidé. Dej mi sílu, abych je klidně snášel, chci je strpět všechny kvůli Tvoji lásce. Miluji Tě, nekonečná Dobroto, miluji Tě nade všechno. Dej mi více lásky a vytrvalosti.

Maria, moje naděje, pros Ježíše za mě!

II.

Jak jasně se dají ve smrti poznat pravdy víry! Ale jenom k většímu trápení pro toho umírajícího, který žil špatně, zvláště když to byla Bohu zasvěcená osoba, která měla více příležitostí, času, příkladů, aby mu sloužila. Bože, jakou bolest bude mít taková osoba, když si musí říci: Varovala jsem ostatní a podváděla sama sebe hůře než je! Opustila jsem svět a žila pak v zábavách, marnivostech a flirtování se světem. Jaké výčitky svědomí ji zachvátí, když s osvicením, které od Boha dostala, by se dokonce pohan mohl stát svatým! Jak hořká bude vzpomínka na to, jak pohrdali u jiných lidí cvičeními zbožnosti a nazývali je slaboduchostí a určitých světských zásad si vážili. Sobeckost a samolibost si pochvalovali. Nepovažovali za nic obtížného podvolit se a dovolit si každé obveselení, které se nabízelelo! „Choutky svévolníků přijdou vniveč.“ (Ž 112,10) Jak velmi by si přáli ve smrti ten čas, kterým teď plýtvají!

Svatý Řehoř vypráví ve svých *Rozhovorech*: Byl jeden jistý Chrysantius, bohatý muž, ale špatných mravů, a když byl blízko smrti, volal na d'ably, kteří se mu zjevili, aby ho uchvátili, taktó: „Dejte mi čas, nechte mě jenom do zítřka do rána.“ A oni mu odpověděli: „Ty hlupáku, teď žádáš čas? Měl jsi ho tolik a používal jsi ho na smyslné věci, a teď požaduješ čas? Teď už není žádný čas.“ Ubožák křičel stále a prosil o pomoc. Byl tam jeden z jeho

synů, mnich, jménem Maximus. Umírající řekl synovi: „Můj synu, pomoz mi, můj Maxime, pomoz mi!“ A zatímco se vrhal s obličejem žhnoucím jako oheň zuřivě z jedné strany postele na druhou a zatímco se tak zmítal a křičel jako zoufalec, vydal nešťastně svého ducha.

Žel, miluji tito hlupáci v životě svoji pošetilost, ve smrti ale se pak jejich oči otevírají, a oni vyznávají, že byli hloupi! Potom jim to ale není nic platné, než ke zvětšení nedůvěry, aby mohli odpomoci nacvičenému zlu, a když tak zemřou, zanechají velkou nejistotu o své spáse.

Také ty, můj bratře, který jsi dočetl až do tohoto místa, řekneš, jak si já myslím: „Tak je to.“ Když ale tomu tak je, pak by byla tvoje pošetilost a tvé neštěstí ještě daleko větší, když tyto pravdy už v životě poznáváš, kdybys tomu v čase nedokázal odpomoci. Právě to, co jsi četl, bylo by pro tebe ve smrti mečem bolesti. Vzhůru tedy, dokud máš ještě čas, abys unikl tak strašné smrti, pomoz si rychle od ní. Nepřesouvej to na ty okamžiky, když už nebude čas k pomoci. Nepřesouvej to na příští měsíc, na příští týden. Kdož ví, jestli toto poznání, kterým tě Bůh z milosrdenství osvětlil, není tím posledním světlem, posledním voláním pro tebe! Jak je pošetilé, nechtit myslet na smrt, když je přece jistá a na ní závisí věčnost. Ale ještě větší pošetilost je myslet na to a na smrt se nepřipravovat. Uvažuj o tom a dej si předsevzetí, co bys měl dělat. Teď sice ještě s užitkem, později ale s velkou nejistotou své spásky. Když si jeden šlechtic na dvoře Karla V. vzal volno, aby sloužil jenom Bohu, ptal se ho císař, proč opouští dvůr. Odpověděl: „Je zapotřebí, aby mezi prostopášným životem a smrtí byl čas na pokání.“

CHVÁLY A PROSBY

Můj Bože, nechci už zneužívat Tvoje milosrdenství. Děkuji Ti za světlo, které mi teď dáváš, a slibuji Ti, že změním svůj život. Uvědomuji si, že mě takového, jaký jsem, už nemůžeš trpět. A měl bych vyčkávat, až mě hodíš do pekla, nebo mě ponecháš rozmarilému životu, což by byl pro mě daleko největší trest, větší než sama smrt? Pohled, vrhám se Ti k nohám, smiluj se nade mnou. Nezasloužím si toho. Ale Ty jsi přece řekl: „Odvráti-li se svévolník od svévole a bude jednat podle práva a spravedlnosti, díky tomu

Poselství Královny míru pro Mirjanu Soldo

„Drahé děti! Dnes vás, jako Matka, vyzývám k obrácení. Tento čas je pro vás, dítko, časem ticha a modlitby. Proto ať ve vroucnosti vašeho srdce roste zrno naděje a víry, a vy, dítko, ze dne na den budete cítit potřebu, abyste se více modlili. Váš život začne být spořádaný a zodpovědný. Pochopíte, dítko, že jste tady na zemi pomíjející, a pocítíte potřebu být blíže Bohu a s láskou budete svědčit o svém zážitku setkání s Bohem, o který se budete dělit s druhými. Já jsem s vámi a modlím se za vás, ale nemohu bez vašeho ANO. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu.“

25. ledna 2019

bude žít.“ (Ez 33,19) Když jsem Tě dosud, můj Ježíši, jako nekonečné Dobro urážel, lituji toho teď z celého srdce a doufám v odpuštění od Tebe. Chci říkat se svatým Anselmem: „Prosím, nedopusť, aby moje duše byla kvůli svým hříchům zničena, vždyť Ty jsi ji svojí krví vykoupil. Nehleď na moji nevděčnost, nýbrž na lásku, která Tě přiměla k tomu, abys za mě zemřel. Jestliže já jsem ztratil Tvoji milost, neztratil jsi přece Ty moc mi ji zase vrátit. Smiluj se tedy nade mnou, můj milý Spasiteli! Odpusť mi a dej mi milost, abych Tě miloval. Protože Ti slibuji, že od nynějška nebudu milovat nikoho jiného, než Tebe. Vyvolil jsi mě mezi tolika tvory, abych Tě miloval: Já si vyvolím Tebe, nejvyšší Dobro, abych Tě miloval nade všechno. Ty jsi mě předešel se svým křížem. Já nechci opomenout následovat Tě s tím křížem, který na mě naložíš. Všechna utrpení a námahy, které přijdou od Tebe, vezmu na sebe. Jenom když mi neodejmeš svoji milost, pak budu úplně spokojen.“

Maria, moje naděje, vypros mi od Boha vytrvalost a milost ho milovat. O nic jiného Tě neprosím.

III.

Tomu umírajícímu, který se ve svém životě nestaral o spásu svojí duše, bude všechno, co se s ním stane, nepříjemné. K rozmrzelosti mu budou všechny prožitě zábavy, chorobná ctižádost a nádhery. Nevoli mu budou působit ti přátelé, kteří ho přijdou navštívit, tím vším, co mu budou připomínat. Trnem v oku mu budou všichni duchovní otcové, kteří mu přijdou pomáhat. K pohoršení mu budou svátosti zpovědi, přijímání a pomazání nemoc-

ných, které bude muset přijímat. Ke zlosti mu bude obraz Ukřižovaného, který bude postaven vedle něho, když na tomto obrazu bude zřetelně poznávat, jak špatně odpovídal tomu Bohu, který zemřel pro jeho záchranu.

Ó, jakým hlupákem jsem byl! – řekne ten nemocný. S tolikerým poznáním a příležitostí, které mi Bůh dal, bych se mohl stát svatým. V milosti Boží jsem mohl vést šťastný život. A teď, když jsem už starý – nemám nic než bolesti, nedůvěru, strach, výčitky svědomí a zúčtování, které budu muset brzy před Bohem složit. A těžko se stanu blaženým.

A co řekne potom? Když lampa je už na vyhasnutí a končí se divadlo tohoto světa a má už před očima ty dvě věčnosti, tu šťastnou a tu nešťastnou, a brzo naposledy otevře ústa a na tomto okamžiku bude záviset, jestli bude navždy blažený nebo navždy zoufalý – dokud Bůh Bohem bude! Kolik by za to dal, kdyby mohl žít ještě rok, měsíc nebo alespoň jeden týden při zdravém rozumu. Protože teď ve smrti při tomto omámení hlavy, při této tísní na prsou a nedostatku dechu nemůže nic dělat a není schopen ani přemýšlet, ani konat dobré skutky. Tak se nachází jakoby ve tmavé jámě zmatku, kde nechápe nic, než ten velký sráz, který je před ním a proti kterému se cítí bezmocný. Proto by chtěl dostat odklad, pouze aby mu řekli: Odjed' ihned odsud, uveď v tomto krátkém mezichase všechno do nejlepšího pořádku a odjed' pryč. Cožpak nevíš, že smrt nečeká a nebere žádný ohled? Ó, jakou hrůzu mu způsobí tato myšlenka a tato slova! Dnes jsem ještě v tomto pokoji, zítra budu v ně-

jaké jámě! A kam přijde moje duše? Jaká hrůza, až uvidí připravovat úmrtní svíčku a uvidí, jak se objevuje chladný smrtelný pot a uslyší, jak příbuzné posílají, aby šli pryč z pokoje a už se tam nevraceli! Jaký děs konečně, až se svíce zapálí, protože smrt už je přede dveřmi!

Úmrtní svíce, kolik pravd potom odhalí! Jak bys chtěl vidět, aby věci probíhaly jinak, než se to děje teď! Jak chceš dát poznat, že věci tohoto světa jsou marnost, pošetilost a mámení! Jaký to ale bude mít užitek, poznat tyto pravdy, když čas k pomoci bude už pryč?

CHVÁLY A PROSBY

Ach můj Bože! Ty nechceš moji smrt, ale abych se obrátil a žil. Děkuji Ti, že dosud na mne čekáš, a děkuji Ti za osvícení, které mi dáváš. Poznávám chybu, které jsem se dopustil, když jsem Tvoje přátelství nahradil tak nízkými, ubohými věcmi, kvůli kterým jsem pohrdal Tebou. Lituji toho z celého srdce, že jsem Ti způsobil takovou křivdu. Nedopusť to už v mém zbytku života, stůj při mně se svým světlem a svojí milostí, abych poznal a konal věci potřebné k polepšení svého života. Co by mi pomohlo, kdybych pochopil tyto pravdy, kdyby mi byl vzat čas, abych si mohl pomoci? Nepřenechej duše, doufající v Tebe, šelmám. Až mě bude ďábel pokoušet, abych Tě urážel, pak Tě prosím, můj Ježíši, pro zásluhy Tvého utrpení, natáhni svoji ruku a zachraň mě, abych nepadl do hříchu a nestal se zase otrokem nepřítelů. Učiň, abych se pak obrátil k Tobě a nepřestal se k Tobě utíkat, pokud bude pokušení trvat. Tvoje krev je mojí nadějí a Tvoje dobrota je mojí láskou. Miluji Tě, můj Bože, hodný nekonečné lásky. Učiň, abych Tě opravdu miloval. Dej mi poznat, od čeho se mám oprostít, abych byl Tvým, protože chci být Tvým! Ty mi ale dej k tomu svoji milost!

Ó Královno nebe, ó Matko Boží! Pros za mě ubohého hříšníka, nikdy mě v pokušeních neopouštěj, ať patřím Ježíši a Tobě, kteří chráníte před pádem každého, kdo se na vás obrací.

Z knihy Vorbereitung zum Tode oder Betrachtungen über die ewigen Wahrheiten um fromm zu leben und selig zu sterben vom Heiligen Alphons Maria von Liguori přeložil -mp-

Vizionář: Tajemství zjevení v Tre Fontane (42)

7. Proroctví (Pátá část)

Dne 18. července 1992, zatímco se nacházel v domě komunity⁽¹⁾ na mysu Circeo na jih od Říma, viděl Bruno Pannu Marii, která mu ukazovala jednu kamennou jeskyni a místo, kde si přála, aby tam byla vybudována kaple zasvěcená Panně Marii od Zjevení, Matce nevyčísitelných; dodala, že „znamením bude oheň“:

„[26. srpna] celý národní park Circeo začal na různých místech hořet. Oheň postupoval vzhůru, k nám; silný vítr ho přiváděl do blízkosti našeho domu. My a další ho hasíme vodou a hasicími přístroji, pak ho hasí letadla a hasiči a oheň se šíří na hoře směrem k vesnicím mysu.“

Poslední jasně naznačená předzvěst se vztahuje na noc mezi 27. a 28. červencem 1993, kdy vizionář má sen o „svatém Františkovi pod bazilikou svatého Jana,⁽²⁾ který mě volá, abych mu pomáhal nést chrám. Svatý František mě povzbuzuje, abych spolu s ním podpíral chrám. Dostávám strach, protože kostel se takřka celý zhroutil.“ Je třeba mít na paměti, že před římskou katedrálou na náměstí Brány svatého Jana je pomník svatého Františka z Assisi, který zde byl odhalen v roce 1927 při příležitosti 700. výročí světcovy smrti. Když se Bruno probudí a poslouchá rádio, dozvídá se, že na náměstí Svatého Jana v Lateránu mezi pravou stranou baziliky a vchodem do vikariátu právě vybuchla v autě bomba.

Dne 22. května 1950 večer se na pravé rameno Bruna, který se modlil v jeskyni, usadila vlaštovka a zůstala tam jako nabalzamovaná. V té chvíli se mu zjevila Panna Maria:

„Hle, znamení. Tato vlaštovka nyní spí. Vezmi a uchovej ji. Když jednoho dne odletí, bude to znamení toho, že něco velikého ve světě bude mít svůj počátek.“

Vlaštovka je umístěna do jedné krabice a uchovávána v Cornacchiolově pracovně. Až 8. srpna 1978 matka Priska, spoluzakladatelka *Sacri*, šla otevřít krabici a objevila, že už zde ptáček není, jen na dně krabice zůstalo pírkó.

Bruno tehdy uvažoval o tom, co napsal do svého diáře několik týdnů předtím, dne

1. července: „Tuto noc sotva slyšitelný křik z pracovny způsobil mé cuknutí. Vstávám, je kolem druhé hodiny, vše je v pořádku.“

A dne 9. srpna komentoval:

„Nemohu odpočívat, od doby, kdy vlaštovička odletěla, je můj život zaměřen k pokání.“

A dne 11. srpna doplnil:

„Velmi mě zasahují poslední fakta, která se uskutečnila, totiž smrt Montiniho, papeže Pavla VI., a zmizení vlaštovičky, dvě fakta svázaná s parusijní eschatologií (*s posledními časy, s druhým Ježíšovým příchodem na zem – pozn. autora*) věci ustanovených ve světě, jak to učinil Bůh podle svých eschatologických plánů. K čemu dojde?“

Je to otázka dosud bez odpovědi.

V průběhu let prožíval Cornacchiola také některé zajímavé epizody více osobního charakteru, které on sám vypráví ve svých denících. Dne 4. února 1969 „se mi zdálo o sestře Rachel (*jedné člence Sacri, jež nedávno předtím zemřela – pozn. autora*), která seděla blízko lůžka, kde jsem spal, a říká mi, že je stále blízko mě se svým duchem, »a jestli mi nevěříš, vzbud se a podívej se na svůj budík: zastavil se na 24. hodině a hodinky ukazují dvě hodiny«. Opravdu, budím se, vše je pravda. Posunuji budík a nastavuji ho na druhou hodinu. Ježíš na stěně je zcela zářící, mám takřka strach, ale pak usínám v Ježíšově společnosti a s myšlenkou na Marii.“

(Pokračování)

Z italského originálu „Il Veggente: Il segreto delle Tre Fontane“ (Milano: Adriano Salani, 2016) vybral a přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

⁽¹⁾ Tedy v domě *Sacri*, tj. *Schiere Arditi di Cristo Re Immortale* – „Odvážných zástupců Krista, nesmrtelného Krále“, katechetického sdružení založeného Brunem Cornacchiolou. [pozn. překl.]

⁽²⁾ Tj. pod Lateránskou bazilikou v Římě, která je katedrálou papeže jakožto římského biskupa. [pozn. překl.]

Slovo k naší Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR

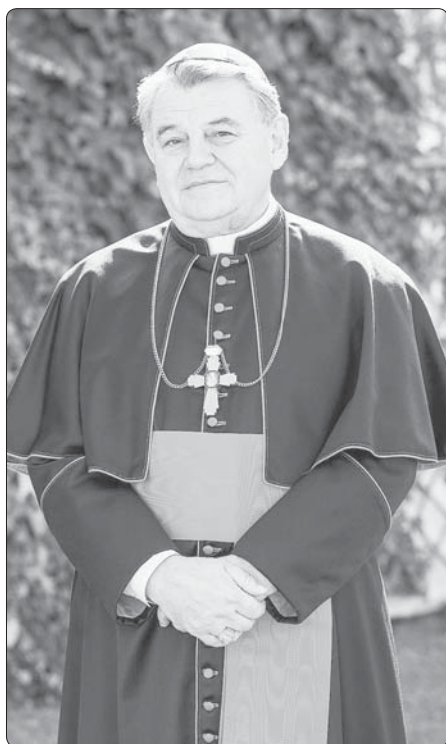
Celé znění textu kardinála Dominka Duky, předsedy ČBK,
ke schválení komunistického návrhu zákona o zdanění tzv. církevních restitucí ve třetím čtení
Poslaneckou sněmovnou Parlamentu ČR dne 23. ledna 2019

Včerejší den jsme mohli sledovat zasedání Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR pod vedením jejího pana místopředsedy, předsedy KSČM. Byli jsme svědky rozhodnutí a schválení zákona, který narušuje ústavnost a právní jistotu v naší zemi.

Chtěl bych poděkovat především těm poslancům, kteří hlasovali proti tomuto zákonu a měli věcné připomínky. Dále bych rád poděkoval těm, kteří se zdrželi, nebo opustili sál věrní svému svědomí. Těm, kteří vyjádřili své ano, bych chtěl položit otázku, zda se ptali svého svědomí podle přísahy, kterou se zavázali nám občanům, anebo zda se domnívají, že svědomí již není dnes zapotřebí. Poslancům KSČM bych chtěl ocitovat slova, která zazněla na jejich sjezdu: „Soudružky a soudruzí, to, čemu říkáte »Vítězný únor«, byl ve skutečnosti prohraný únor a víte proč? Protože vytvořil monopol moci... Nejdříve justiční vraždy politických oponentů, Heliodora Píky, Milady Horákové a dalších... Jinými slovy to nebyly deformace. Přestaňte si lhát do kapsy. To nebyly chyby, to byly zločiny a jako zločiny je musíme umět pojmenovat, chceme-li mluvit pravdu.“

Útoky na církev, náboženské společnosti a Federaci židovských obcí, kdy jsme stavěni do role zlodějů a podvodníků, si můžete přičíst na konto svého svědomí. Budete-li zpytovat své svědomí, pak vám doporučuji: „Nezapomeňte, že pokání očisťuje, že pokání je předstupněm odpuštění a také předstupněm k morálnímu životu.“ Pohlédněte do očí obětem holocaustu, pohlédněte do očí těm stovkám občanů, kteří byli zavražděni za vaší vlády, pohlédněte do očí téměř 250 000 politických vězňů. Církve tvoří nenažraní preláti, ale jsou to občané této země, kteří v době nacismu i komunismu pracovali, snášeli perzekuci, které jste připravili o jejich domovy, o jejich statky, o jejich majetek. To všechno jsou členové našich církví, nejenom té katolické. Je skutečně

smutné, že tento návrh, který byl předložen bez jakékoliv dokumentace zmíněných tvrzení, mohl spatřit světlo světa v budově parlamentu, který před třiceti lety sliboval nápravu a návrat právního řádu. Hovoříte o politické dohodě, která rozhodla. Zde máte pravdu, ale parlamentní

Kardinál Dominik Duka

komise i vzorkový průzkum jednotlivých položek odbornou firmou Ernst&Young potvrdila pravdivost a nepřemrštěnost cen. Církvím byl majetek konfiskován vaší stranou po nástupu vaší vlády a zůstává pravdou, že jste nás, zmíněné subjekty, s bičem v ruce finančně udržovali v živoření. Mohli jsme v roce 1989 převzít ve svobodném státě plnou odpovědnost, ale přebytek sto šedesáti miliard, který byl výsledkem hospodaření na našich majetcích, jste si ponechali. Rovněž tak řešení tohoto majetkového vyrovnání během existence České republiky přineslo do státní pokladny po odečtení nákladů na provoz církví k roku 2012 dvacet

miliard. Zřekli jsme se nemovitého a movitého majetku, který výrazně přesahuje finanční odškodnění. Dvacet let jednání s vládami ČR, které se snažily snížit devastaci vámi způsobenou, která byla stanovena odbornou studií TU Brno na počátku devadesátých let ve výši čtyřiceti miliard, přepočteme do cen z roku 2012. Tato slova neříkám jako zahořklý škarohlíd, ale konstatuji, aby zazněla pravda. Jmenovaný zákon č. 428/2012 Sb. začíná slovy: „O majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi... Parlament pamětliv trpkých skutečností z dob, kdy lidská práva a základní svobody byly na území dnešní České republiky potlačovány, odhodlán rozvíjet a sřežít zděděné duchovní bohatství, veden snahou zmírnit následky některých majetkových a jiných křivd, které byly spáchány komunistickým režimem v období let 1948 až 1989, vypořádat majetkové vztahy mezi státem a církvemi a náboženskými společnostmi jako předpoklad plné náboženské svobody a umožnit tak obnovením majetkové základny církvi a náboženských společností svobodné a nezávislé postavení církvi a náboženských společností, jejichž existenci a působení pokládá za nezbytný prvek demokratické společnosti, se usnesl na tomto zákoně České republiky.“ Do volte, abych se zeptal, nenesou tyto vaše kroky známky porušování zákona o zločinnosti komunismu?

K řešení tohoto problému zmírnění křivd a částečného narovnání došlo za 21 let, a to zejména proto, že stát byl více zatížen zabezpečením financování církvi podle zákona č. 218/1949 Sb. Smlouvu, kterou jsme podepsali v případě římskokatolické církve, bylo možné uzavřít na základě zmocnění Svatého stolce. Nechápu tedy, proč je zmiňován Modus vivendi z doby první republiky, neboť existuje nový Modus vivendi podepsaný vládou ČR zastoupenou ministrem zahraničí Cyrilem Svobodou. Svatý stolec tehdy zastupoval apoštolský nuncius Erwin Josef Ender.

V důvodové zprávě k přijaté novele zákona 428/2012 Sb. se uvádí: „Ke zmíněnému kroku vedla předkladatele především skutečnost, že restituce církevního majetku se výrazně liší od dosud realizované restituční legislativy.“ Ano, to je pravda, církve souhlasily s tím, že vydávat se nebude majetek obci a právnických osob. Církve se vzdaly náhrady za znehodnocení. Církve se vzdaly za mrtvé a živý inventář. To vše v ostatní legislativě bylo. Je to ve smlouvě. Platí tato smlouva? Zmíněné žaloby na určení majitele představují nepatrný zlomek restitučních kauz, mnohé vznikly z důvodu, kdy vydávání majetku bylo politickými nástroji znemožňováno proti platnosti zmíněného zákona. Dále se jedná o majetek, který byl zpronevěřen státní správou a chráněný blokační-

mi paragrafy. Zůstává pro mne tajemstvím, proč stát nekoná, aby se mu tento majetek navrátil, a rovněž nepopírám, že v některých případech určitých nejasností stát i církevní právnické osoby nejednaly ve shodě a je zde na místě soudní řešení, protože snad věříme naší justici.

Dovolte mi otázku, kam půjde tato sálamová metoda vytvářená KSČM dále? Tak jako po roce 1948? Po církvi sedláci, po sedláčích živnostníci a další? Protože rozesmáté tváře poslanců KSČM milují pobavení, dovolte, abych i já skončil trochu veselou notou. Meritorně tedy platí onen vtip, že parlament ČSSR je něco mezi divadlem a muzeem? Doufám, že tomu nebude v demokratickém státě. Na břevnovském hřbitově může ve večerních hodinách návštěvník zaslechnout slova písně,

kteřou si pobroukává Karel Kryl s arciopeatem Anastázem Opaskem: „Na rohu ulice vrah o morálce káže“ a zloděj křičí: chyťte zloděje. Asi trochu černý humor, ale víte, že jsem před několika měsíci vyslovil naději, že v současné KSČM vedle stoupenců stalinské diktatury jsou také rozumní, a dej Bůh, čestní lidé.

Tyto řádky jsem napsal v předvečer výročí pohřbu Jana Palacha. Na začátku jubilejního roku 2019. Budeme slavit Mnichov, anebo 17. listopad?

V úctě

Dominik kardinál Duka
arcibiskup pražský a primas český
předseda České biskupské konference

(Převzato z www.cirkev.cz)

ASZ ČR zásadně nesouhlasí se zdaněním církevních náhrad

Asociace soukromého zemědělství ČR (ASZ ČR) zcela zásadně nesouhlasí s komunistickým návrhem na zdanění církevních náhrad, který protlačili parlamentem tento týden nástupci těch, již církvim jejich majetek ukradli, znárodnili a vybydleli. ASZ ČR se domnívá, že jde o jednoznačně protiústavní krok a věří, že zdanění církevních náhrad nemůže posvětit Ústavní soud ČR – stejně jako odmítl administrativní ukončení zemědělských restitucí prostřednictvím takzvané restituční tečky.

Asociace soukromého zemědělství ČR (ASZ ČR) od samého počátku vyrovnání s církvemi podporovala, výše uvedený krok a argumentace navrhovatelů jsou pro ni tedy naprosto nepřijatelné. Fakt, že byl církvi majetek ukraden a následně desetiletí devastován, je zcela nezpochybnitelný a snaha o spravedlivé vyrovnání tak byla logická. Nynější rozhodnutí o zdanění náhrad není ničím jiným, než ostudnou snahou o úlitbu komunistům ve vládě.

„Sedláci dobře vědí, o čem mluví, neboť sami byli v minulosti komunitou, které stejně jako církvim komunisté zničili životy, ukradli majetek a jež byla stejně jako církve považována za třídního nepřítel. A to především proto, že sedlá-

ci byli a jsou těmi, pro něž jsou svoboda podnikání a dodržování základních práv a svobod jednoznačnými prioritami. To znamená i právo svobodně nakládat se svým majetkem,“ říká předseda ASZ ČR Josef Stehlík.

ASZ ČR v této souvislosti upozorňuje, že stále ještě platná podoba *Zákona o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi* je výsledkem léty vytvářeného kompromisu, v němž se církve dobrovolně vzdaly některých svých nároků tak, aby mohl být tento kompromis přijat. Církve mimo jiné ani nepožadovaly náhrady za majetek, který byl původně na církevní restituce vyčleněn, ale v rozporu s tím jim nebyl vydán nebo byl více či méně poškozen. Pokud by bylo zdanění náhrad přijato, lze očekávat otevření celé řady kauz a soudních sporů, a to nejen na území naší země, ale i s přeshraničním rozměrem.

Úbytek stovek milionů korun ročně, s nimiž církve pro svou další činnost počítaly a počítají, zdaleka nedopadne jen na církve samotné, ale také na stav kulturních a církevních památek či sociální a charitativní služby, a tedy na celou společnost. Pokud by chtěl stát tyto aktivity dále zachovat, platil by je samozřejmě daňový poplat-

ník. Komunistický návrh tak státu žádné peníze neušetří, ba naopak.

„Vůbec největší újmou vyplývající z komunistického návrhu na zdanění církevních náhrad je ale újma morální a skutečnost, že jde o další z mnoha kroků stávající vládní a poslanecké reprezentace, který vrací naši dobu do doby socialismu, doby nesvobody a doby dělby společnosti na vyvolené a nevyvolené,“ upozorňuje tajemník ASZ ČR Jaroslav Šebek a dodává: „Naprosto neopominutelný je také fakt, že jde o porušení principu právní jistoty a takový hazard s důvěrou ve stát má vždy fatální následky.“

Je třeba si také uvědomit, že definitivní přijetí návrhu by pro naši zemi znamenalo i zásadní problém v zahraničí. ČR by tím totiž vyslala jasný signál, že přijaté zákony (v tomto případě *Zákon o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi*) jsou jen cárem papíru, lze je libovolně pod tlakem populistů, extremistů a ideových záměrů měnit a nemají trvalou platnost. Zároveň jde o signál, že v ČR trvá i přes zdánlivě liberální a právní prostředí možnost kolektivního vyvlastňování majetku, což ve skutečnosti zdanění církevních náhrad je.

Převzato z www.cirkev.cz

Pondělí 11. 2. 2019

6:05 Klapka s ... (25. díl): Miroslavem Šolcem **7:10** Buon giorno s Františkem **8:05** Stíny barbarské noci **8:45** V pohorách po horách (39. díl): Spišská plesa - Vysoké Tatry **9:00** Živě s Noe [P] **9:05** Jak potkávat svět (53. díl): S Jiřím Stivínem **10:30** Šahbáb Bhatti, muž, který měl sen - Pákistán **11:00** Harfa Noemova: Mistři varhan **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Čtvero ročních dob: Antonio Vivaldi **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Sedm výprav Josefa Vágnera (8. díl): Speciál **15:40** V souvislostech **16:05** Noční univerzita: P. Josef Čunek, SJ - Jezuité a jejich podnikání - 200 let od obnovení řádu **17:30** Zachraňme kostely (3. díl): Kostel Nalezení sv. Kříže a kaple sv. Anny v Pelhřimově **18:00** Živě s Noe [P] **18:25** Sedmihlásky (110. díl): Letěl sokol **18:30** Na louce **18:35** Rok vína **19:05** Terra Santa News: 6. 2. 2019 **19:30** Antikvartet na Mohelnickém dostavníku 2018 (1. díl) [P] **20:00** Od Františka k Františkovi **20:35** Zřím Řím **20:55** S NOACHem po Izraeli **21:30** Živě s Noe: Den v kostce [P] **22:05** Noční univerzita: Marek Jan Štěpán - Sakrální stavby **23:30** Kulatý stůl (239. díl): Jak se neztratit ve světě médií **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 12. 2. 2019

6:05 V souvislostech **6:25** Muzikanti, hrajte **6:55** Pod lampou **9:00** Živě s Noe [P] **9:05** Cesta k andělům (92. díl): Jiří Korda o exorcismu - lékař a kněz **10:00** Noční univerzita: Marek Jan Štěpán - Sakrální stavby **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Neoblomný kardinál **13:40** V pohorách po horách (39. díl): Spišská plesa - Vysoké Tatry **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Hrdinové víry (1. díl): P. Ignác Stuchlý **15:30** Česká věda **15:45** Světlo pro Evropu (13. díl): Štrasburkem krok po kroku **16:00** Outdoor Films s Marcelou Krplovou (76. díl): Uganda, Rwanda **17:30** Neboj se doplnout aneb Umění doprovázet (10. díl): Co nás připravuje o pokoj a jak se bránit? **18:00** Živě s Noe **18:25** Sedmihlásky (110. díl): Letěl sokol **18:30** Kristýnčiny papučky [P] **18:40** Dávní hrdinové: Rozbouřené vody **19:10** Tak trochu jiný lyžák **19:30** Zpravodajské Noeviny: 12. 2. 2019 [P] **20:00** Otec Pio, tvůrce milosrdenství **20:55** Víra do kapsy **21:10** Řeckokatolický magazín (188. díl) [P] **21:30** Živě s Noe: Den v kostce **22:05** Jak potkávat svět (59. díl): S Marií Rottrovou **23:30** Terra Santa News: 6. 2. 2019 **0:00** Missio magazín: Leden 2019 **0:50** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 13. 2. 2019

6:05 Živ nás, Bože, živ nás! (2. díl): Jánošíkove dni v Terchovej 2018 **7:35** Noční univerzita: P. Josef Čunek, SJ - Jezuité a jejich podnikání - 200 let od obnovení řádu **9:00** Živě s Noe [L] **9:10** CHKO České středohoří: Milešovka - Velemin a okolí **9:30** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:45** Zpravodajské Noeviny: 12. 2. 2019 **11:10** Léta letí k andělům (24. díl): Jan Špillar - jáhen a kadeřník **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Od Františka k Františkovi **13:25** Poslové naděje **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Hrdinové víry (2. díl): P. Antonín Šuránek **15:35** Zachraňme kostely (3. díl): Kostel Nalezení sv. Kříže a kaple sv. Anny v Pelhřimově **16:00** Zpravodajské Noeviny: 12. 2. 2019 **16:25** Jak potkávat svět (59. díl): S Marií Rottrovou **18:00** Živě

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 - 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. - programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

s Noe [P] **18:30** Pusinky [P] **18:40** Sedmihlásky (110. díl): Letěl sokol **18:45** Česká věda **19:00** Arménie - Víra hory přenáší **19:30** Terra Santa News: 13. 2. 2019 [P] **20:00** Adorace [L] **21:05** Bazilika s tajemným světlem (1. díl): Šlechtická a panovnická bazilika **21:18** Meditační kaple sv. Jana Pavla II. v Ústí nad Orlicí **21:30** Živě s Noe: Den v kostce [P] **22:05** Noční univerzita: Cyril Höschl - Umění a (neuro)věda [P] **23:20** Generální audience Svatého otce [P] **23:45** Cesta k andělům (97. díl): Lubomír Brabec - virtuózní kytarista **0:35** Evropští katolíci v utajení - Kosovo **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 14. 2. 2019

6:05 Klapka s ... (26. díl): Petrem Baranem **7:10** Česká věda **7:25** Cvrlikání (64. díl): Mirek Kemel a Vladimír Javorský (jako host) **8:35** Terra Santa News: 13. 2. 2019 **9:00** Živě s Noe [P] **9:05** Kulatý stůl (239. díl): Jak se neztratit ve světě médií **10:35** Mezi pražci: Únor 2019 **11:20** Světlo pro Evropu (13. díl): Štrasburkem krok po kroku **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Koncert tří sborů: Odry 2015 **13:45** Velehradská zastavení: Díl 4. - Slavení východní liturgie **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Hrdinové víry (3. díl): Arciopat Anastáz Opasek **15:30** Harfa Noemova: Mistři varhan **16:00** Zpravodajské Noeviny: 12. 2. 2019 **16:25** V pohorách po horách (39. díl): Spišská plesa - Vysoké Tatry **16:35** Generální audience Svatého otce **16:55** Poodří - mokřady mezinárodního významu České republiky **17:40** Řeckokatolický magazín (188. díl) **18:00** Živě s Noe [P] **18:25** Sedmihlásky (110. díl): Letěl sokol **18:30** Zajíček a veverka [P] **18:40** Jazzový skřítek a jeho Pekáč **19:00** Večeře u Slováků: 6. neděle v mezidobí [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny: 14. 2. 2019 [P] **20:00** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (133. díl): My sme hráli(y) na cimbály... **21:20** Diakonie ve Valašském Meziříčí - Žijeme tu s vámi! **21:30** Živě s Noe: Den v kostce [P] **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Zpravodajské Noeviny: 14. 2. 2019 **0:30** Causa Carnivora **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 15. 2. 2019

6:05 Zpravodajské Noeviny: 14. 2. 2019 **6:30** Víra do kapsy: Zehnejte a neproklínejte **6:45** Na pořadu rodina (6. díl): Povolání dětí **7:45** Noční univerzita: Cyril Höschl - Umění a (neuro)věda **9:00** Živě s Noe [P] **9:05** Biblická studna **10:05** S Bohem podél Rio Marañon **10:30** Opavská inspirace **10:45** Pod ostravským nebem: Zastavení v ostravských sakrálních stavbách **11:10** Zachraňme kostely (3. díl): Kostel Nalezení sv. Kříže a kaple sv. Anny v Pelhřimově **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Od Františka k Františkovi **13:25** Hřbitov bláznů **13:35** Antikvartet na Mohelnickém dostavníku 2018 (1. díl) **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Hrdinové víry (4. díl):

Metoděj Habáň **15:45** ARTBITR - Kulturní magazín (48. díl): S filmem Křížáček **16:00** Zpravodajské Noeviny: 14. 2. 2019 **16:20** Odkaz předků (1. díl): Lenešice **16:30** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (136. díl): Jaroslav Krček a Musica Bohemica **18:00** Živě s Noe [P] **18:25** Sedmihlásky (110. díl): Letěl sokol **18:30** Pojdme, děti, spát [P] **18:40** Hrát si dovoleno **19:00** Cesta k andělům (92. díl): Jiří Korda o exorcismu - lékař a kněz **20:00** Kulatý stůl: Jak na výchovu **21:30** Živě s Noe: Den v kostce [P] **22:05** Večeře u Slováků: 6. neděle v mezidobí **22:30** Outdoor Films s Marcelou Krplovou (76. díl): Uganda, Rwanda **0:05** Večer chval (72. díl): Didaché **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů

Sobota 16. 2. 2019

6:05 Klapka s ... (27. díl): Miroslavem Trudičem **7:05** Kazachstán - Slib **7:55** Hermie a Stanley na táboře **8:30** Cirkus Noeland (24. díl): Roberto, Kekulín a Bílá paní **9:00** Dávní hrdinové: Rozbouřené vody **9:25** Sedmihlásky (110. díl): Letěl sokol **9:35** Zachraňme kostely (3. díl): Kostel Nalezení sv. Kříže a kaple sv. Anny v Pelhřimově **9:55** Noční univerzita: Jan Sokol - Křesťan a společnost **10:50** Šajtar: Třebovický koláč 2018 **11:35** Zpravodajské Noeviny: 14. 2. 2019 **12:00** Angelus Domini [P] **12:10** Pod lampou **14:15** Terra Santa News: 13. 2. 2019 **14:35** Večeře u Slováků: 6. neděle v mezidobí **15:05** Ondřej Havelka a jeho Melody Makers v GONGU **16:00** Fatima - Poslední tajemství **17:25** Lednický park vypravuje **17:50** V pohorách po horách (49. díl): Svantovitovy skály - Vsetínské vrchy **18:05** Hovory z Rekovic: Martin Kocián [P] **18:25** Sedmihlásky (110. díl): Letěl sokol **18:30** Pojdme, děti, spát **18:45** Muzikanti, hrajte **19:20** Světlo pro Evropu (3. díl): GDPR chrání, anebo obtěžuje [P] **19:30** V souvislostech [P] **20:00** Maktub **22:00** Živě s Noe: Týden v kostce [P] **23:05** Causa Carnivora **23:40** Noční univerzita: P. Josef Čunek, SJ - Jezuité a jejich podnikání - 200 let od obnovení řádu **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 17. 2. 2019

6:05 Klapka s ... (28. díl): Josefem Hradeckým **7:05** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (133. díl): My sme hráli(y) na cimbály... **8:30** Až na konec světa **9:30** Večeře u Slováků: 6. neděle v mezidobí **10:00** Mše svatá z kostela sv. Jakuba v Trnavě [L] **11:15** Víra do kapsy **11:30** Řeckokatolický magazín (188. díl) **11:45** ARTBITR - Kulturní magazín (48. díl): S filmem Křížáček **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Světlo pro Evropu (3. díl): GDPR chrání, anebo obtěžuje **12:50** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News [P] **13:35** Muzikanti, hrajte **14:05** Maktub **16:10** Živě s Noe: Týden v kostce **17:15** Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě **18:00** Cirkus Noeland (25. díl): Roberto, Kekulín a dirigent Houšlička **18:30** Dávní hrdinové: Vysvobození z katakomb [P] **18:55** Hermie a jeho přátelé: Milo, bezbožná kudlanka nábožná **19:25** Radost - Sestra Lucia **19:40** Bazilika s tajemným světlem (1. díl): Šlechtická a panovnická bazilika **20:00** Zahajovací koncert MHF Karla Ditterse z Dittersdorfu: kostel Navštívení Panny Marie v Bílé Vodě **21:55** V souvislostech **22:20** Outdoor Films s Marcelou Krplovou (76. díl): Uganda, Rwanda **23:55** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:20** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 11. 2. o 22:00 hod.:
Akvinas (dokument)

Dominikán páter Akvinas Gabura. Do Božej vôle sa s dôverou odovzdával, aj keď ho v roku 1952 odsúdili na doživotie... Páter Akvinas je známy aj ako tajný apoštol Bratislavy, či ako otec slovenských dominikánov.

Utorok 12. 2. o 17:30 hod.:
Doma je doma (SAFi 2019 semifinále)

Ktoré videá Súťaže amatérskych filmárov SAFi 2019 postupujú do finále? Ktoré si vybrali diváci a ktoré odborná porota? Sledujte naživo v relácii Doma je doma s Paľom Dankom.

Streda 13. 2. o 18:35 hod.:
Svätý František (Krásny rytier)

Animovaný seriál o živote sv. Františka z Assisi.

Štvrtok 14. 2. o 16:45 hod.: Spolu

Relácia, v ktorej SPOLU zažijeme dobrodružstvo, SPOLU

budeme spoznávať pravé hrdinstvo a SPOLU sa naučíme, ako bojovať s drakom.

Piatok 15. 2. o 17:30 hod.:
Moja misia magazín

Žiť vieru v Krista v Iraku znamená riskovať vlastný život. Aj o tom nám viac porozpráva Hugo Gloss, ktorý túto krajinu viackrát navštívil.

Sobota 16. 2. o 16:00 hod.:
Slávnostný galavečer

Záznam zo Slávnostného galavečera pri príležitosti Jubilejného roka Prešovskej archieparchie 2018 z Divadla Jonáša Záborského.

Nedeľa 17. 2. o 10:30 hod.: Svätá liturgia

Priamy prenos z katedrálneho chrámu Povýšenia vzneseného a životodarného kríža, celebruje vладыka Peter Rusnák, eparcha Bratislavskej eparchie.

Liturgická čtení

Nedeľa 10. 2. – 5. nedeľa v mezidobí

1. čt.: Iz 6,1–2a.3–8
 Ž 138(137),1–2a.2bc+3.4–5.7c–8
 Odp.: 1c (*Budu ti hrát, Hospodine, před anděly.*)
 2. čt.: 1 Kor 15,1–11
 Ev.: Lk 5,1–11

Pondělí 11. 2. – nezávazná památka Panny Marie Lurdské

1. čt.: Gn 1,1–19
 Ž 104(103),1–2a.5–6.10+12.24+35c
 Odp.: 31b (*At se Hospodin těší ze svého díla!*)
 Ev.: Mk 6,53–56

Úterý 12. 2. – ferie

1. čt.: Gn 1,20–2,4a
 Ž 8,4–5.6–7.8–9
 Odp.: 2a (*Hospodine, náš Pane, jak podivuhodné je tvé jméno po celé zemi!*)
 Ev.: Mk 7,1–13

Středa 13. 2. – ferie

1. čt.: Gn 2,4b–9.15–17
 Ž 104(103),1–2a.27–28.29bc–30
 Odp.: 1a (*Veleb, duše má, Hospodina!*)
 Ev.: Mk 7,14–23

Čtvrtek 14. 2. – ferie

1. čt.: Gn 2,18–25
 Ž 128(127),1–2.3.4–5
 Odp.: 1a (*Blaze každému, kdo se bojí Hospodina.*)
 Ev.: Mk 7,24–30

Pátek 15. 2. – ferie (v pražské arcidiecézi: nezávazná památka bl. Bedřicha Bachsteina a druhů)

1. čt.: Gn 3,1–8
 Ž 32(31),1–2.5.6.7
 Odp.: 1a (*Šťastný je ten, komu byla odpuštěna nepravost.*)
 Ev.: Mk 7,31–37

Sobota 16. 2. – nezávazná sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Gn 3,9–24
 Ž 90(89),2.3–4.5–6.12–13
 Odp.: 1 (*Pane, tys nám býval útočištěm od pokolení do pokolení!*)
 Ev.: Mk 8,1–10

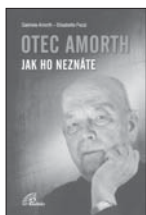
BREVIÁŘ PRO LAIKY

9. – 16. ÚNORA 2019

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 10. 2.		PO 11. 2.		ÚT 12. 2.		ST 13. 2.		ČT 14. 2.		PÁ 15. 2.		SO 16. 2.			
Antifona	812	912	826	928	841	945	857	961	873	978	889	995	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	812	913	827	928	842	945	857	962	873	978	889	996	1666	1883		
Antifony	813	914	828	929	843	946	858	963	874	979	890	997	906	1014		
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	890	997	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	816	917	831	933	847	950	861	966	877	983	893	1000	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	692	781	1308	1451	847	950	861	966	877	983	894	1001	1669	1886		
Prosby	817	917	831	933	847	951	861	966	878	983	894	1001	1655	1886		
Závěrečná modlitba	692	782	1308	1451	847	951	862	967	878	984	894	1001	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	817	918	832	934	848	952	862	967	879	984	895	1002	910	1019		
Antifony	818	919	833	935	848	952	863	968	879	985	895	1003	910	1019		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	820	921	835	937	851	955	865	970	882	988	898	1005	913	1022		
Závěrečná modlitba	692	782	835	938	851	955	865	970	882	988	898	1006	913	1022		
Nešpory:																
	SO 9. 2.															
Hymnus	807	907	821	922	837	939	852	956	867	972	883	989	900	1007	915	1024
Antifony	808	908	822	923	838	940	853	957	868	973	884	990	900	1008	916	1025
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	868	973	884	990	901	1008	916	1025
Kr. čtení a zpěv	810	911	825	926	840	943	856	960	871	976	887	994	903	1011	918	1027
Ant. ke kant. P. M.	692	781	693	782	1308	1451	856	960	871	977	887	994	904	1012	693	782
Prosby	811	911	826	927	841	944	856	960	872	977	888	994	904	1012	918	1028
Záv. modlitba	692	782	692	782	1308	1451	857	961	872	977	888	995	904	1012	693	783
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

OSOBNOST KATOLICKÉ CÍRKVE

OTEC AMORTH • JAK HO NEZNÁTE
Gabriele Amorth - Elisabetta Fezzi • Z italského přeložil Jan Lachman • Revize překladu Kateřina Lachmanová • Předmluva otec Paolo Carlin, OFM Cap

Svědectví o prosté, avšak skálopevné víře paulinského kněze, jemuž se podařilo přimět církev jak doma v Itálii, tak ve světovém měřítku, aby nejen znovu začala brát vážně biblické učení o působení andělů i démonů v dějinách spásy, ale především aby se ve službě exorcistů zapojila do boje proti Zlému.

Paulinky • Brož., 140x205 mm, 224 stran, 299 Kč

PRO ŽIVOT Z VÍRY

PROČ CHODIT DO KOSTELA? • DRAMA EUCHARISTIE
Timothy Radcliffe • Z angličtiny přeložila Marcela Koupilová • Odpovědná redaktorka Eva Fuchsová • Předmluva Rowan Williams, arcibiskup canterburský

„Tato kniha není komentářem eucharistické liturgie. Ani to není, striktně řečeno, teologie eucharistie, jako kdyby člověk byl zastáncem např. určité teologie manželství nebo křtu. Je to spíše velmi nedokonalé zkoumání toho, jak se eucharistie týká všeho. Všechny naše zkušenosti s tím, co to znamená být živí, nacházet i ztrácet smysl, mít z něčeho požitky i trpět, jsou eucharistií osvětlovány a samy ji také osvětlují. Je to svátost naší radosti, svobody a naděje,“ vysvětluje autor v úvodu své knihy, jež volně navazuje na knihu *Proč být křesťan?*

KRYSTAL OP, s.r.o. • Brož., 130x205 mm, 256 stran, 300 Kč

SVĚDECTVÍ DOBY

PANÍ DOKTOROVÁ 0-287 ANEB Z ČESKOSLOVENSKA DO GULAGU

Larysa Henijuš • Překlad z běloruštiny Světlana Vránová • Překlad veršů z běloruštiny Maks Ščur • Redaktor a autor jmenného rejstříku Sjarhej Knyrevič • Editorka Alena Tichanovič • Odborná konzultantka Mgr. Daniela Kolenovská, Ph.D. • Odpovědný redaktor J. Martin Brauner

Knihy není jen dalším svědectvím o utrpení lidí v sovětských gulazích. Pro českého čtenáře představuje také unikátní svědectví o období od první republiky přes německou okupaci po nástup komunistů k moci – to vše viděno očima běloruské emigrantky. V meziválečném období žila v Československu velmi silná ukrajinská, ruská a běloruská emigrace. Po nástupu bolševiků a vzniku SSSR emigrovaly z těchto zemí miliony vzdělaných lidí, z nichž několik desítek tisíc lidí skončilo právě v Československu. Vzpomínky na svůj život napsala Larysa Henijuš, vzácná, statečná, obdivuhodná žena s nezlomným charakterem a zásadami. K tomu všemu byla skvělou básnířkou. Její příběh se začíná odvíjet na pozadí období pohnutých dějin Československa, když v roce 1937 přišla s malým synem do Prahy za svým manželem, lékařem. V roce 2018 uplynulo sedmdesát let od chvíle, kdy čeští komunisté vydali československé občany Henijušovy do rukou Sovětů, a tím do gulagu. Text knihy vzniká v běloruském městečku Zelva, kam se Larysa vrátila s manželem z gulagu. O rukopis měla velký zájem sovětská státní bezpečnost, ale archeolog Michas Čarniauskij jej potají převezl do Minska. Tak se text uchoval, a po smrti autorky a rozpadu SSSR byl publikován pod názvem *Zpověď*. Kniha se stala v Bělorusku bestsellerem.

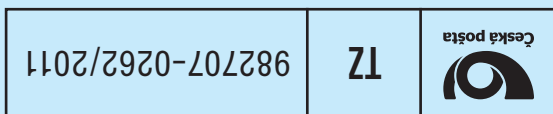
ERGO Brauner, s. r. o.

Váz., A5, 400 stran, 325 Kč

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Malice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Malice cyrilometodějské, spol. s r.o., vydává Malice cyrilometodějská, spol. s r.o., Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Malice cyrilometodějské s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámá to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431; www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz. Registrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., IČO 00533866. Znak MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasťová aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadáme nezveřejnění příspěvků nevracíme.